

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΑΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

7 Ὀδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἄνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λούςης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁφέλησεν ἄραγε τὸν ἄνδρα ὁ θεσμὸς τῆς προικίσεως; (ὑπὸ κ. Εὐθένης Οἰ-
κονομίδου). — Ἡ πρώτη ἑσπερίς τῶν θυγατέρων τοῦ Βασιλέως. — Πῶς αἱ γυ-
ναῖκες ἀρέσκουν (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἑλληνίδες ἐπιστήμονες. — Ἡ
φθισικὴ (ὑπὸ κ. Ἀριστέας Κυριακοῦ). — Ὑγιεινὴ τῶν παιδῶν (ὑπὸ Μαρίας Νεβύ
Ἰατροῦ). — Πολιτικὸν μνημόσυνον τῆς Ἀλεξάνδρας. — Εἰς τὸ ἀποζηρανθῆν ἴον
ποίημα (ὑπὸ Μπήλιος Ἀντωνιάδου). — Θέατρον. — Χοροί. — Πρὸς τὰς φι-
λανθρωπούς. — Προέκτασις τροχιοδρόμου. — Συμβουλαί. — Συνταγαί. — Εἰδο-
ποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ἘΦΕΛΗΣΕΝ ἌΡΑ ΓΕ ΤΟΝ ἈΝΔΡΑ Ὁ ΘΕΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΙΚΟΣ;

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς ζήτημα, ὅπερ πρό-
τινος χρόνου ἐπανειλημμένως ἐπραγματεύθη ἡδὴ ἡ α' Ἐφημερίς
τῶν Κυριῶν, ἄλλως τε θέλομεν πραγματευθῆ αὐτὸ ἐξ ἄλλης
ἐπόψεως. Ὅτι ὠφέλησε τὴν γυναῖκα ἢ ἐπικράτησις τοῦ θε-
σμοῦ τῆς προικὸς, ὅτι ὑπῆρξεν ἡ ἀφετηρία τῆς ὁσημέραι προ-
βαιούσης χειραφετήσεώς της, τοῦτο ἀναντίρρητον, καθ' ὅσον
καὶ σήμερον ἐτι ἡ θέσις τῆς ἀπροίκου γυναίκος θεωρεῖται ἡ-
ττων παρὰ τοῖς πολλοῖς καὶ πολὺ δυσκολωτέρα ἢ παρὰ τῆ νέας
οἰκογενεῖς ἀποκατάστασις της ἢ ὅτε εἰσέρχεται καταυγαζομένη
ὑπὸ τῆς αἴγλης τοῦ χρυσοῦ!

Ἄλλ' ἂν ὠφέλησε τὸν ἄνδρα ἢ μᾶλλον πάντας τοὺς ἄνδρας
τοὺς ἐπιδιώκοντας τὴν προῖκα, τοῦτο ἄς ἐξετάσωμεν σήμερον.
Ἴσως τινὲς μειδιάσωσιν, ἐνῶ ἀναγινώσκουσι τὴν ἀνωτέρω ὑπό-
θεσιν, ἴσως σκεφθῶσιν ὅτι ἡ μεγίστη σπουδὴ, ἣν καταβάλλει ὁ
μέγιστος ἀριθμὸς τῶν ἐπιγὰμων πρὸς ἐξεύρεσιν τοιαύτης εἶναι
ἀρκοῦσα ἀπάντησις ὅτι οὐχὶ βεβαίως, πρὸς βλάβην αὐτῶν
σπεύδουσιν. Καὶ ἐν τούτοις ἄς συγχωρηθῆ ἡμῖν νὰ μὴ εἰμεθα
τῆς αὐτῆς γνώμης. Ἄν, ὡς ἀνωτέρω ἐρρήθη, ἡ προῖξ ὑπῆρξεν
ἀληθῶς τὸ κρηπίδωμα ἐφ' οὗ ἀνῆλθε κοινωνικῶς ἡ γυνή, ἡ κακὴ
χρησις αὐτῆς καὶ ἡ προικοθηρία ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς ἐλαττώ-
σεως (θὰ ἦτο βαρὺ νὰ εἴπωμεν τῆς ταπεινώσεως) τοῦ ἀνδρός,
συνέτεινε δὲ μᾶλλον εἰς τὴν κακοδαιμονίαν ἢ εἰς τὴν εὐδαιμο-
νίαν αὐτοῦ.

Ρίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὸν κοινωνικὸν κύκλον, ἐν ᾧ ζῆτε, καὶ
θὰ ἴδητε φανερῶς πόσοι τῶν νυμφευθέντων χάριν τῆς κτήσεως
μεγάλης προικὸς εἶναι πραγματικῶς εὐτυχεῖς!

Παρατηρήσατε ὀξυδερκῶς καὶ θὰ ἴδητε ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν
νέων τῶν ἐπιζητούντων ἐν τῷ γάμῳ ἀντὶ παντός τὴν προῖκα,
στεροῦνται τῆς ἐκφράσεως ἐκείνης τῆς ἀνδρικῆς ἀξιοπρεπείας,
δὲν φέρουσι τὸν τύπον τῆς εὐγενοῦς ὑπερηφανείας τοῦ συναϊ-
σθανομένου ὅτι στηρίζεται εἰς τὸν βίον ἐπὶ τῶν ἰδίων δυνάμεων,
ὅτι βαρύνει διὰ τοῦ ἰδίου βάρους, ὅτι εἶναι κύριος τῶν κλίσεων
καὶ τῶν πόθων αὐτοῦ.

Αἱ ἐξευτελιστικαὶ μηχανορραφίαι, οἱ ψευδέρωτες, αἱ διάφρο-
ροι ταπεινώσεις, εἰς ἃς ὑποβάλλονται, ὅπως κερδήσωσι τὴν
χεῖρα ἢ μᾶλλον τὴν περιουσίαν τῆς πολυφέρνου κόρης, ἣν ἐπω-
φθαλμῶσιν, σμικρύνει καὶ ἐξουθενεῖ τὴν ἀνδρικήν φύσιν, ἥς ὁ
κυριώτερος χαρακτήρ εἶναι ἡ εἰλικρίνεια, τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυ-
χῆς, ἡ αὐτοπεποίθησις καὶ ἡ συναίσθησις τῆς ἐκ τῆς ἰσχύος
ὑπεροχῆς! Νέος ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας αὐξανόμενος ἐν τῇ χρυσῇ
ὄνειροπολήσει τοῦ διὰ τῆς προικὸς πλουτισμοῦ, πρὸς οὐδὲν ὠ-
φελίμον καὶ μέγα δύναται νὰ ἐπιδοθῆ, πᾶσα δὲ πρόοδος αὐτοῦ
εἶναι ἐπίπλαστος καὶ μόνον φαινομενικὴ.

Ἀγωνίζεται πρὸς ἀπόκτησιν χρυσῶν ἐπωμίδων, ἵνα ἀνταλ-
λάξῃ αὐτὰς ἀντὶ τῆς λάμπειας τοῦ χρυσοῦ, πρὸς ἀπόκτησιν
τοῦ ἐπιστημονικοῦ πτυχίου, ἵνα περιβάλλῃ αὐτὸ διὰ τοῦ χρυ-
σοῦ πλαισίου τῆς προικὸς καὶ ἐν γένῃ βαυκαλιζέται ὑπὸ τῆς
ἐλπίδος ὅτι ἡ προῖξ θ' ἀνοίξῃ αὐτῷ διὰ τῆς μαγικῆς της κλει-
δὸς τὴν θύραν τοῦ παραδείσου τῶν τέρψεων καὶ ἡδονῶν!

Ἐκ τούτου προέρχεται ἡ ἀχάλινωτος ὁρμή, μεθ' ἧς σήμε-
ρον πολλοὶ τῶν νέων ρίπτονται εἰς τὸ βράθρον τῆς ἀσωτείας
καὶ τῶν παθῶν. Ἄν κατασπαταλῶσι τὸν γλίσχρον μισθὸν των,
ἂν βυθίζωνται εἰς χρέη μέχρις ἀποπνιγμοῦ, ἀδιάφορον, θὰ εἰ-
ρηθῆ ἀπλοῖκός τις συνάξων ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ του δεκάδας
χιλιάδων, ὅπως καὶ τὰ χρέη του πληρωθῶσι καὶ δυνήθῃ νὰ
ἐξακολουθήσῃ τὸν πρότερον ἔκδοτον βίον του.

Πόσαι νεαράι ὑπάρξεις ὀφείλουσι τὴν ἠθικὴν αὐτῶν καταστροφὴν εἰς τὴν προσδοκίαν ταύτην!

Τὸ χεῖριστον εἶναι ἢ προκοθῆρα συντελεῖ καὶ εἰς τὸν ἐκφυλισμὸν τοῦ ἀνδρός.

Οἱ προκοθῆραι, ὅπως ἀρέσωσιν, ὅπως ἐλύσωσι τὸ θῆραμα, ὅπερ εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, νέα καὶ ἄπειρος νεῆνις, ἀγνοοῦσα τὸ βάθος καὶ τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων καὶ προσέχουσα μόνον εἰς ὅ,τι λάμπει καὶ θέλγει, προσπαθοῦσι ν' ἀποκτήσωσιν οὐχὶ ὅ,τι ἰσχυροποιεῖ, ἀλλ' ὅ,τι τέρπει, ἀντὶ ν' ἀνδρίζωνται ἐκθλιγύνονται, ἀντὶ τῆς γυμναστικῆς, τῆς ὀπλασκίας, τῆς σκοποβολῆς προτιμῶσι νὰ ἐκμανθάνωσι τὰ παίγνια μόνον καὶ τοὺς χοροὺς τῶν αἰθουσῶν, καὶ μεταβάλλονται εἰς Ναρκίους καὶ Κελάδοντας καὶ γίνονται ἀνδρείκελα, ἀλλ' ὄχι ἄνδρες! Βεβαίως ἢ εἰκῶν, ἢν προβάλλομεν παρὶστῆ τὴν χειρίστην ὕψιν τοῦ προκοθῆρα, ἴσως ἐγράφη μετ' ἐντάσεως, πλὴν εἶναι ἀληθῆς, (οὐδεὶς νομίζομεν δύναται ν' ἀμφισβήτησεν τοῦτο) καὶ ἐγράφη ἱστορικῶς, ἄνευ ὀπισθοβουλίας, ἄνευ ὑπερβολῆς!

Καὶ μήπως τοῦλάχιστον καθίσταται ἀληθῶς εὐτυχῆς ὁ νυμφεύμενος τὴν προκοθῆρα καὶ οὐχὶ τὴν γυναῖκα;

Συνδεδεμένος πολλάκις μετὰ προσώπου ἀπαρέσκοντος αὐτῷ ἢ στερουμένου ὑγείας καὶ φυσικῶν ἢ πνευματικῶν χαριστῶν, ἀντὶ νὰ εὕρῃ ἐν τῷ οἰκογενειακῷ βίῳ ὅ,τι, κυρίως, ἐπιζητεῖται διὰ τοῦ γάμου, εὐρίσκει τὸν οἶκον ἀνιαρὸν καὶ ἀνούσιον ἐνδικαίτημα, ἀπλῶς ξενοδοχεῖον, ὅπερ καταλείπει εὐθύς ἅμα τῇ ἀποπερατώσει τοῦ γεύματος καὶ δείπνου καὶ ἅμα τῇ ἐγέρσει τοῦ ἐκ τοῦ ὕπνου.

Ἡ δὲ γυνή, ἢ ὅποια δὲν εἶναι πάντοτε, ὅπως συνήθως, ὀνομάζεται ἄγγελος, ὅταν ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἴδῃ ὅτι ἐγένετο μέσον καὶ ὄχι σκοπός, ὅταν καταλάβῃ αὐτὴν ἢ ἀπογοήτευσις, ἐξαγριουμένη ἕνεκα τῆς καταπατηθείσης φιλαυτίας, βασιανίζομένη ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς ζηλοτυπίας, μεταβάλλεται πράγματι εἰς Ἑρρινὸν καὶ γίνεται ἢ μᾶστιξ καὶ ἢ πληγὴ αὐτοῦ, καθιστώσα ἔτι πικροτέρας τὰς ὀλίγας στιγμὰς, καθ' ἃς, κατ' ἀνάγκην, διαμένει ἐν τῷ οἴκῳ. Καὶ ὅταν πάλιν αὕτη τύχῃ νὰ ἦνε πλάσμα εὐγενές, πλάσμα γνωρίζον νὰ πάσῃ καὶ καὶ ὑπερφηφάνως νὰ σιωπῇ καὶ τότε ἀκόμη ὁ ἀνὴρ, ἂν βεβαίως δὲν ἀπώλεσε πᾶν συναίσθημα ἠθικὸν καὶ τότε ἀκόμη, λέγομεν ὑποφέρει διττῶς, φέρων τὸ βάρος δύο δυστυχιῶν! Ἦτο τόσῳ ἀπλοῦν νὰ μὴ τὴν νυμφευθῇ, ἀφοῦ δὲν τὴν ἠγάπα, ἀφοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀναπτυχθῇ ἐκ τῆς στενῆς συμβιώσεως ἀμφοτέρων τὸ θάλπος τὸ προκύπτον ἐκ τῆς ἐνότητος τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν ἰδεῶν!

Ἐκτός τούτου οἱ χρόνοι παρέρχονται, τὸ σωματικὸν καὶ ψυχικὸν σθένος, ὅπερ ἀσώτως κατεσπαταλήθη καὶ ἐρρίφη εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους, βαθμηδὸν ἐκλείπουσι καὶ ἐπέρχεται ἢ ὦρα, καθ' ἣν καὶ ὁ χεῖριστος νίνευρ τοῦ κόσμου συναίσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς θερμότητος τῆς οἰκιακῆς ἐστίας, ἀλλὰ τότε ἐπιστρέφων εὐρίσκει αὐτὴν ψυχρὰν καὶ παγεράν, ἀφοῦ ἢ ἐρὰ Ἐστία, ἢ συζυγικὴ ἀγάπη, οὐδέποτε συνεδαύλισε τὸ πῦρ αὐτῆς.

Πῶς αἴσ φαίνεται ὁ κλῆρος γέροντος μὴ κυκλομένου ὑπὸ τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ σεβασμοῦ, γέροντος ἠναγκασμένου νὰ φέρῃ τὰ ὀξεία βέλη τῶν παραπόνων καὶ αἰτιάσεων τῆς πεπικραμένης γυναίκῃς ἢ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ εὐπρεπῆ ἀπομάκρυνσιν ἐκείνης, πρὸς ἣν οὐδέποτε ἐπλησίασεν ἢ καρδίαν τοῦ; γέροντος στερουμένου καὶ αὐτῆς τῆς ὑπὸ τῆς στοργῆς, ἣτις καλλύνει καὶ φαιδρύνει τὰς ἡμέρας τοῦ γῆρατος, καθ' ὅσον ἢ μήτηρ εἶναι

ἐκείνη, ἣτις ἀναπτύσσει καὶ καλλιεργῇ τὴν πρὸς τὸν πατέρα ἀγάπην τῶν τέκνων, τὰ ὅποια κατὰ συμπάθειαν συμμερίζονται τὴν εὐτυχίαν ἢ τὸν πόνον αὐτῆς!

Μετὰ τοῦτο, ἂν προσθέσωμεν εἰς τὰ ἀνωτέρω μειονεκτήματα ἐκεῖνο, ὅπερ συνθῆστατα παρατηροῦμεν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, ὅτι δηλ. ἢ ἀκόπως κτηθεῖσα περιουσία δαπανᾶται τάχιστα οὐχὶ μόνον ὑπὸ τοῦ χάριν αὐτῆς θυσιάσαντος τὰ πάντα συζύγου, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς γυναίκῃς, εἰθισμένης νὰ ζῇ ἐν τῇ πολυτελείᾳ ἢ εὐρισκούσης εἰς τὴν τρελλὴν δαπάνην τῆς ἐνδυμασίας καὶ τῶν διασκεδάσεων ἀντιστάθμισμα τῆς στείροτητος τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, δυνάμεθα μετὰ βεβαιότητος νὰ συμπεράνωμεν ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον ζημίαις μᾶλλον ἢ ὠφελείας πρόξενος ἐγένετο εἰς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἢ προίξ.

Ἄλλὰ τί λοιπὸν; ἢ ἦτο εὐκαίον νὰ καταργηθῇ τὸ ἔθιμον τῆς προικῆς;

Δὲν ἐνοοῦμεν τοῦτο.

Ἰπὸ τοὺς ὅρους τοῦ βίου τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς ἢ συντήρησις οἰκογενείας καθίσταται ὀσημέραι δυσκολωτέρα, ἢ δὲ εἰσφορά τῆς γυναίκῃς καὶ δικαία εἶναι καὶ ἀναγκαία.

Ὅ,τι ζητοῦμεν εἶναι νὰ μὴ κερδοσκοπῇ ὁ σύζυγος ἐφ' ἑαυτοῦ, νὰ μὴ ἐπιδιώκῃ τὴν προίκα χάριν ἑαυτοῦ, νὰ μὴ διατιμᾷ εἰς ὠρισμένον ποσὸν ἑαυτὸν, ἀλλὰ νὰ θεωρῇ αὐτὴν ὡς ἱεράν παρακαταθήκην ἐμπειπιστευμένην αὐτῷ χάριν τῆς ἀνατροφῆς, χάριν τοῦ μέλλοντος, χάριν τῆς εὐτυχίας τῶν τέκνων, δι' ἣν ὀφείλει εὐθύνην καὶ πρὸς ἐκεῖνα καὶ πρὸς τὴν κοινωνίαν.

Οὕτω πως δύναται νὰ σωθῇ καὶ ἢ ἀνδρικὴ ἀξιοπρέπεια, ἣτις, οὐχὶ σπανίως, πληγώνεται ὑπὸ πολυφένου, ἀλλὰ χυδαίας γυναίκῃς, οὕτω πως δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπιτυχῶς καὶ τὸ ἀρχαῖον λόγιον «τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα» καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἐκ τῶν προτέρων ἢ οἰκιακὴ εὐδαιμονία, ἣτις τότε θὰ στηρίζεται οὐχὶ ἐπὶ τοῦ ἀμέσου συμφέροντος, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως καὶ τῆς ἀρμονίας τῶν χαρακτῆρων.

Καὶ τώρα, ἂς μὴ θεωρηθῇ παράδοξον ὅτι διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ κακοῦ τούτου ἀποτενόμεθα εἰς τὰς γυναῖκας. Ἄς ἔχωμεν τὴν γενναϊότητα νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι διὰ πᾶσαν κατάχρησιν τῆς ἰσχύος τῶν δὲν πταίουσιν μόνον οἱ ἄνδρες, καθ' ὅσον πρὶν γείνωσιν ἄνδρες ὑπῆρξαν παιδιά, τὰ δὲ παιδιά προτίζονται, ὄχι μόνον διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν σκέψεων καὶ ἰδεῶν τῆς μητρός. Ἡ γυνὴ προώριστα νὰ ἦναι ὁ κυριώτατος προπαγανδιστῆς (ἂς μοὶ ἐπιτραπῇ ἢ ἐκφρασίς) καὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Καὶ αὐτὰς δὲ τὰς φιλοσοφικὰς καὶ ἠθικὰς ἀληθείας δυνατόν νὰ ἐξευρίσκησιν καὶ διατυπώσωσιν οἱ μεγαλοφρεῖς τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ διέδωκαν καὶ διαδίδουσι πάντοτε αἱ γυναῖκες. Ἀρκεῖ νὰ ἐννοήσῃ ἢ γυνὴ ὅτι κεῖται τι κακῶς ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τὸ κακὸν ἀμέσως θεραπεύεται. Ὅταν λοιπὸν ἢ μήτηρ παύσῃ νὰ διαβουκολῇ τὸ παιδίον (ἔστω καὶ χάριν ἀστεϊσμοῦ) ἀπὸ αὐτῆς τῆς παιδικῆς ἡλικίας διὰ τῆς προσδοκίας τῆς προικῆς, ὅταν τὸ συνειθίσῃ νὰ μὴ θεωρῇ τὸ χρῆμα, ὅπερ αὐτὸ δὲν ἐκέρδησεν ὡς ἴδιον κτήμα, ὅταν, ἐὰν στερωῦνται οἱ υἱοὶ τῆς πατρικῆς περιουσίας ὠθήσει αὐτοὺς εἰς ἐπάγγελμα πρακτικόν, δι' οὗ δύνανται νὰ δημιουργήσωσιν ἴδιαν ἀντὶ νὰ ἐπιζητήσωσι νὰ ἀπολαύσωσι τοῦ βίου διὰ τῶν καρπῶν ξένων κόπων, ὅταν αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ δὲν μετῶ τὴν ἀξίαν τῶν τέκνων τῆς διὰ τοῦ μέτρου τῆς προσφερομένης αὐτοῖς προικῆς, ἂς προσθέσωμεν ἀκόμη ὅταν, ὡς πενθερά, ἀποφασίσῃ νὰ ἐκτιμᾷ καὶ νὰ τιμᾷ τὴν εἰσερχομένην

εἰς τὸν οἶκόν τῆς νεάνιδα, ἀναλόγως τῶν προσωπικῶν αὐτῆς ἀρετῶν καὶ οὐχὶ ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ, δι' οὗ ἐπλήρωσε τὸ συζυγικὸν βάλαντιον, τότε θὰ παύσῃ παιζόμενον καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ τὸ κομικοτραγικὸν πρόσωπον τοῦ προκοθῆρα, τότε θὰ παύσωσι καὶ τὰ συμπαρομαρτοῦντα αὐτῷ δεῖνά!

Τὸ πρόσωπον τοῦ συζύγου ἢ ἀνάλαβῃ τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῷ αἴγλην, ὁ ἀριθμὸς τῶν διαζυγίων θὰ ἐλαττωθῇ, ὁ δὲ ἀνὴρ ἀναπτύσσει μείζονα δραστηριότητα θέλει ὀξύνει καὶ ἀναγάγῃ εἰς ὑψίστην περιωπὴν τὰς εὐγενεῖς τῆς φύσεώς του ἰδιότητος καὶ ἀπολαύων τῆς ὑπολήψεως καὶ ἀφοσιώσεως τῆς γυναίκῃς του, τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν τέκνων, θέλει εἶσθαι εὐτυχέστερος καὶ ἀπολαύσει μείζονος ὠφελείας παρὰ ὅταν ἐπιζητῇ ν' ἀποζήσῃ ἐκ τῆς προικῆς.

Εἰρήνη Γ. Οἰκονομίδου

Ἐν Χαλκίδι, τῇ 4ῃ Φεβρουαρίου 1892.

ΑΙ ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ὡς ἐγράφομεν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν πλήρης ἐπιτυχία ἔσπεψε τὴν πρώτην φιλολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐσπερίδα τῶν θυγατέρων τοῦ Βασιλέως. Ὁ παρ' ἡμῖν ἐγκριτος ἱατρός κ. Μαγγίνης ἀνέγνωσεν ὠραίαν αὐτοῦ μελέτην περὶ φιλοπορίας καὶ φιλοπατρίας τῶν Ἑλληνίδων τοῦ αἰῶνος τούτου.

Μετὰ τὸ περὶ ἰδρύσεως τοῦ σωματείου τῶν θυγατέρων τοῦ Βασιλέως εἰσηγητικόν, προοίμιον ὁ κ. Μαγγίνης ἐκθέτων τὰ κατὰ τὴν δρᾶσιν τῶν Ἑλληνίδων ἐν τῇ ἐπαναστάσει τοῦ 1821, μετὰ ἄλλων λέγει:

«Χεῖμαρρος στρατιῶν κατακλύζει τὴν δυτικὴν Ἑλλάδα, οἱ ἀσυγκρίτως ὀλίγοι τῆς ἐλευθερίας ὑπερασπισταὶ φθάνουσιν εἰς τὴν ἐσχάτην αὐτῶν θέσιν, καὶ τὴν ταπεινὴν τοῦ Μεσολογγίου γῆν μεταβάλλουσιν εἰς προμαχῶνα φοβερόν. Παραστῶμεν εἰς τοὺς κόπους τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ ὄχυράματα. Ποιοὶ εἶναι οἱ ἐργάται ἐκεῖνοι, οἱ ἔχοντες τὴν μακρὰν κόμην ἀναδεδεμένην διὰ μανδηλίου, τὴν ἐσθῆτα ἀνασσευμένην, τὰς χειρίδας συνεπτυγμένας μέχρις ἄνω τῶν ἀγκῶνων, καὶ ἐνταῦθα μὲν ἀνασκᾶπτοντες ρωμαλέως τὴν γῆν, ἐκεῖ δὲ σάκκους ἢ φορμούς πληροῦντες, ἀλλαχοῦ δὲ ἀποτιθέμενοι τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων κομισθὲν φορτίον παρὰ τὸν ἐγειρόμενον προμαχῶνα; Μὴ ἐμισθώθησαν ἀδρῶς, καὶ ἐργάζονται μετὰ τοσαύτης ζέσεως, μὴ γινώσκοντες τὴν ἀνάπαυσιν; Παντάπασι! εἶναι αἱ γυναῖκες τοῦ Μεσολογγίου καὶ τῶν πέριξ, αἱ ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ φλεγόμεναι ὡς καὶ οἱ ἄνδρες πυρός, αἱ πάσας τὰς κακουχίας καὶ καταστροφὰς τῆς πόλεως συμμερισάμεναι, καὶ αἱ περιζωσάμεναι τὰ ὄπλα, καὶ κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἐξοδὸν μετὰ τῶν ἀνδρῶν συνεξελθούσαι, τῶν ἀπομεινασῶν ἐντός ὡς μετέωρον ἀνατιναχθεισῶν ἐθελουσίως μετὰ τοῦ Χριστοῦ Καψάλη καὶ τῶν ἄλλων ἐκείνων γενναίων ἀνδρῶν, οὓς τραύματα ἢ ἄλλη σωματικὴ ἀδυναμία παρεκάλουν νὰ μετάσχῃ τῆς ἐξόδου! Οὐτε ἢ λεπτοτέρα τοῦ σώματος κατασκευῆ, οὔτε αἱ μικραὶ χεῖρες παρεμποδίζουσιν ἀπὸ τοιούτων ἔργων. Ὁ πρὸς ἐλευθερίαν ἔρωσ, ἢ φιλοτιμία, καὶ ἢ πρὸς καλὰς πράξεις ροπή δεκαπλασιάζουσι τὰς δυνάμεις, καὶ ὑπερέτους ἀναδεικνύουσι τοὺς τοιούτους τῶν μισθίων ἢ ἀγελαιῶν πολεμιστῶν!

Αἱ ἑλληνικαὶ θάλασσαί εἶδον ἔτι ἠρωϊσμὸν γυναικῶν, τῆς ἠρωϊκῆς Μπουμπουλίνας, διὰ μικροῦ πλοίου περιφρονούσης καὶ θαλασσῶν θυέλας καὶ κερκονοῦς τηλεβόλων μεγίστων ἐχθρικῶν

πλοίων, καὶ ὀδηγούσης ναύτας πεπειραμένους, ὧν τὸ σῶμα εἶχε ζυμωθῆ μετὰ τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος. Οἱ δελφίνες ἐκεῖνοι ὑπήκουσιν εἰς τὰ νεύματα τῆς ναυαρχούσης γυναικῆς! Οἷον θαυμαστὸν παράδειγμα γενναίας καρτερίας καὶ φιλοπατρίας! Τὰ ἐπὶ τῶν βράχων τῆς Ἀργολίδος συντριβόμενα κύματα θὰ ἐπαναλαμβάνωσι βεβαίως τὸ ἠρωϊκὸν ἐκεῖνο ὄνομα, καὶ ἢ ἠχῶ τῶν θαλασσῶν, ἐν αἷς ἐπολέμει, θ' ἀντηγῇ ἔτι τὴν βροντὴν τῶν τυραννοκτόνων τηλεβόλων τῆς!»

Ἀφοῦ δὲ ἐξάγει τὸν ἠρωϊσμὸν τῶν Σουλιωτιδῶν, αἰτινες προετίμησαν θάνατον ἐνδοξον ζωῆς ὑποδούλου, μεταβαίνει εἰς τὴν Ἑλληνίδα τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, ἣς τὴν εὐεργετικὴν δρᾶσιν ἀναγνωρίζων μετὰ ἄλλων λέγει:

«Αἱ κατατετημημένα ἤδη δυνάμεις πᾶσαι ὁμοῦ θ' ἀποτελέσωσι δυνάμιν ὀλικὴν ἀκαταμάχητον, ἣτις ταχέως θὰ κρατήσῃ καὶ τῶν προλήψεων, ἂν τοιαῦτα ὑπάρχωσι, καὶ τῶν κωλυμάτων, ἂν τοιαῦτα τυχαίως παρεμβάλλωνται. Ὅπόσον δ' εὐρὺ διανοίγεται ἤδη τὸ στάδιον τῆς δράσεως τῆς γυναικῆς! Πλάσις χρησίμων πολιτῶν, χρηστῶν τῆς κοινωνίας μελῶν, φροντὶς πρὸς διαπαιδαγώγησιν τῶν μὴ εὐμοιρούντων περιστάσεων εὐνοικῶν, περιθάλψις τῶν ὑπὸ δεινῶν κατατρυχομένων ὁμοίων ἡμῶν, βοήθεια τῶν μὴ πρὸς ἐργασίαν ἰκανῶν, καὶ εἰ τι ἄλλο. Αἱ ἀπὸ πλείονων μερῶν εἰς τὸ αὐτὸ ἐνούμεναι ἐνεργεῖαι, καὶ ἂν μικραὶ σποράδην ὦσιν, ἀποτελοῦσιν ὅμως διὰ τῆς συμβολῆς μέγα τι ὄπλον, ὡς καὶ τὰ μικρὰ ρυάκια καὶ αἱ σποράδην τοῦ ὕδατος σταγόνες διὰ τῆς συνενώσεως ποιοῦσι τέλος ποταμὸν μέγαν καὶ πολυχεύμονα, διὰ τῶν ναμάτων αὐτοῦ χέρσους γαίας καλλικάρπους ποιοῦντος, καὶ αὐχμηρὰ χεῖλη ἐπαρκῶς διαβρέχοντος καὶ δροσιζοντος.

Ταῦτα πράττουσαι αἱ γυναῖκες, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἔργων ζηλοῦσαι, γίνονται ἀληθεῖς εὐεργεταὶ τῆς κοινωνίας, ἐν ἢ ζωῆς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν φέρεται μετ' ἐπαίνων καὶ εὐλαβείας καὶ εὐγνωμοσύνης ἀνὰ τὰ χεῖλη πάντων. Ἡ ἀρετὴ εἶναι βεβαίως ἀπλή, ἀνεπίδεκτος καὶ αὐτάρκης, τὴν τέρψιν ἀντλοῦσα ἀπ' αὐτῆς τῆς καλῆς πράξεως. Οἱ βοηθούμενοι ὅμως ἢ ὅπωςδῆποτε περιθάλπομενοι δὲν θὰ σιωπήσωσι, θὰ διαλαλήσωσι τοῦτο, ὅπερ εἶναι κέντρον καὶ ἀφορμὴ πρὸς μίμησιν. Ὅσον δὲ καὶ ἂν ὑποτεθῇ μετριόφρων ἢ ἀρετῆ, θὰ διατεθῇ εὐαρέστως ὑπὸ τῆς ἐνδειξεως τῆς εὐγνωμοσύνης, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ αὕτη, καὶ ὅσον σπανίως καὶ ἂν συναντῶνται ἐπὶ τῆς γῆς ἢ εὐεργεσία καὶ εὐγνωμοσύνη. Ἡ φήμη ὅμως θὰ διαλαλήσῃ τὸ ἔργον πανταχοῦ, καὶ οἱ μιμηταὶ δὲν θὰ ὑστερήσωσι, τὸ καλὸν δὲ παράδειγμα τῶν ὑπερχουσῶν θὰ παρακολουθήσωσι διὰ πολλοὺς λόγους αἱ ἥττονα ἔχουσαι τὴν θέσιν, διατρέχουσαι τὸ στάδιον τῆς ἐνεργείας μετὰ προθυμίας ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας ἐπιτεινομένης. Ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ δὲ ταύτῃ ἀναμείνει ἐκεῖ παρὰ τὸ πέρας τοῦ δρόμου ἢ ἐπιτυχία καὶ ἢ κατὰ τῶν προσκομιμάτων καὶ δυσκολιῶν νίκη, στέφουσα τὰς ἐκεῖ σπυροῦσας ἀγωνιστρίδας, τὰς ἀγωνισαμένας ἕνα τῶν καλλίστων καὶ εὐγενεστάτων ἀγῶνων. Οἱ τοιοῦτοι δὲ ἀγῶνες συνεπάγονται τὴν ἀνύψωσιν τοῦ φρονήματος, τὸν ἐξευγενισμόν τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς ψυχῆς, φέρουσαι εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ μεγάλου χαρακτῆρος, οὗ κύριον ἢ ἐπιζήτησις τῆς εὐδαιμονίας τῶν ἄλλων, ἄνευ διακρίσεως τῶν συχνάκις πλέον ἢ ὡς εἶδε ἐξεταζομένων διαφορῶν.....»

Τὸν κ. Μαγγίναν, χειροκροτηθέντα καὶ ἐπευφημηθέντα παρὰ τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, διαδέχεται ἢ κ. Σανθοπούλου εὐειδῆς, νεωτάτη, χαρίεσσα. Ἄδει δύο ὠραία ἄσματα, συνο-

δευμένη διά του κλειδοκυμβάλου παρὰ τοῦ συζύγου της. Ὑπὸ τὰ ἐνθουσιώδη δὲ τοῦ ἀκροατηρίου χειροκροτήματα, τὸ ὄραϊον ζεύγος παρέχει τὴν θέσιν του πρὸς τὸν δημοφιλέστατον ποιητὴν μας κ. Κ. Παλαμᾶν.

Τίς ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ἀναγινωσκόντων δὲν ἐνετύφηνεν πλέον ἢ ἅπαξ εἰς τὰς γλυκείας καὶ περιπαθεῖς ποιήσεις, εἰς τοὺς στίχους, οὓς ἐμπνέει εἰς τὸν ἐστεμμένον ψάλτην ἢ τὰς πτέρυγας τῆς μούσης περιβεβλημένη μεγάλη αὐτοῦ καρδιά! Ἦδη εἰς τὴν φυσικὴν χάριν, εἰς τὸ ὕψος τῆς εὐπετοῦς φαντασίας, εἰς τὴν περιπάθειαν τῆς ποιήσεως προσθέσατε καὶ ἀπαγγελίαν θαυμαστήν, ἀμίμητον, τεχνικωτάτην, χρωματισμένην καταλλήλως, ἀπηλλαγμένην τῶν ἀνοουσιῶν ἐκείνων τονισμῶν, καὶ τῆς πομπώδους ἐμφάσεως καὶ ψαλμωδίας τῆς ἀρχαίας σχολῆς, καὶ αἰσθάνεσθε τὴν μαγικὴν ἀπόλαυσιν, ἣν ἠσθάνετο τὸ ἀκροατήριον τοῦ κ. Παλαμᾶ κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν δύο ὠραίων αὐτοῦ ἀνεκδότων ποιημάτων, τῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ κρίνον καὶ ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ ποιητὴς καὶ ἡ μουσά του». Τὴν ἐορτὴν ἐπεσφράγισεν ὠραῖον καὶ ζωηρότατον ἄσμα τῆς κ. Ξανθοπούλου ὡς καὶ λαμπρὰ μουσικὴ ἐκτέλεσις ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου παρ' ἀμοτέρων τῶν συζύγων Ξανθοπούλου, τοῦ χαριστάτου τούτου καὶ μουσικοτραφεῦς ζεύγους, ὅπερ διὰ τῆς εὐγενοῦς συμμετοχῆς του, τόσον ἐποίκιλε καὶ κατέστησε τερπνὴν τὴν φιλανθρωπικὴν ταύτην ἐσπερίδα.

ΠΩΣ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΡΕΣΚΟΥΝ

Ἡ γλυκύτης εἶναι διὰ τὴν γυναῖκα, ὅ,τι ἡ σάκχαρις διὰ τοὺς καρπούς. Ὁφείλει νὰ εἶναι πάντοτε εὐθυμὸς καὶ χαρωπὴ διαχέουσα περὶ αὐτὴν τὴν χαρὰν ὡς οἰκιακὸς ἥλιος καὶ καθιστώσα πάντας εὐτυχεῖς. Καὶ ἐάν ποτε δάκρυα λύπης ἀναβλύσωσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, τὰ δάκρυα ταῦτα νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ μειδιάματος γλυκύτητος καὶ στοργῆς.

Αἱ νεάνιδες καὶ αἱ νεαὶ γυναῖκες ἔτι εἶναι διατεθειμέναι νὰ φαίνωνται εὐάρεστοι καὶ χαρωπαὶ εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τοὺς ξένους ἢ πρὸς τὸν πατέρα, σύζυγον καὶ ἀδελφόν.

Πολλοὶ ἐν τούτοις ἄνδρες ὀφείλουσι μέγα καὶ ἐνδοξὸν στάδιον εἰς τὸ χαρωπὸν τῆς γυναικὸς μειδιάμα. «Μοὶ ἐμειδιάσας, λέγει ὁ Πετράρχης καὶ ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἀνοιξίς, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἦνθησαν παρευθὺς τὰ ἄνθη τῆς ἐλπίδος.»

Ὁ γέλως καὶ τὸ μειδιάμα τῆς μητρὸς ἐνισχύει καὶ χαροποιεῖ τὴν καρδίαν τῶν τέκνων. Ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μητρὸς κλεισθῶσι διὰ παντός καὶ τὰ χεῖλη της σφραγισθῶσιν ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς τοῦ θανάτου σφραγίδος, ὁ ἐνδοξότερος ἐπιτάφιος δι' αὐτὴν εἶναι αἱ ἐξῆς λέξεις, ἃς κατ' αὐτὰς ἀνέγνωσα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μαρμάρου τοῦ τάφου γυναικὸς. «*Ἐσκόρπισε πάντοτε χαρὰν καὶ μειδιάματα εἰς τὸν οἶκόν της*».

Ἀλλὰ πῶς νὰ καταστήσῃ ἡ γυνὴ τοὺς ἄλλους εὐτυχεῖς, ἐὰν αὐτὴ δὲν εἶναι εὐτυχῆς; Ἡ γυνὴ εἶναι πάντοτε εὐτυχῆς, ἐὰν εἶναι ἀγαθὴ, γλυκεία, ταπεινόφρων, ἐὰν ἴλημονῆ αὐτὴν, ὅπως μεριμᾷ περὶ τῆς εὐτυχίας τῶν ἄλλων. Ἐν μιᾷ λέξει ἐὰν ἀγαπᾷ τοὺς ἄλλους περισσότερον ἑαυτῆς.

Περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀγάπης ταύτης τῆς γυναικὸς ἀναφέρεται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον. Ἡ ἀποθανοῦσα αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας ἐπισκεφθεῖσά ποτε τὸ ἀνώτατον παρθεναγωγεῖον τοῦ Σμόλνσκ, ἠρώτησεν αἴφνης τὰς μαθητριάς: Τί εἶναι ἔρωσ, ἀγάπη; Αἱ μαθήτριάς ἐρυθριῶσαι ἐνεύσαν κάτω τὰ βλέμματα,

ἐνῷ ἡ διευθύντρια κ. Λεοντιέφ ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα, ὅτι αἱ μαθήτριάς της δὲν ἐνοουσιῶσιν ἴσως οὔτε αὐτὴν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, διότι ἐν τῇ σχολῇ οὐδέποτε γίνεται λόγος περὶ τοιούτων ἐπικινδύνων διὰ τὴν νεότητά θεμάτων.

Ἡ αὐτοκράτειρα συνοφρουμένη, ἀπήντησε: «Ὅχι μόνον ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι θέμα ἐπικινδύνων, κυρία, ἀλλ' ὄφειλε νὰ ἦναι ἡ ἀγνή πηγὴ πάσης γυναικείας ὑπάρξεως, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς γονεῖς, ἧς ἔπεται ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας, ὅστις γίνεται καὶ σύζυγος, καὶ τελευταίον ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ τέκνα.»

Ἡ Ἑλένη Γεωργιάδου

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Λίαν προσεχῶς θὰ ἔχωμεν τέλος καὶ ἡμεῖς ἰατροὺς γυναικας. Ἦτο καιρὸς. Εἴμεθα τὸ μόνον ἔθνος μῆτε αὐτῶν τῶν Τούρκων καὶ Ἰνδῶν ἐξαιρουμένων, ἐν ᾧ οὐδεμία ἰατρὸς ἐπιστήμων μετέρχεται τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα.

Πλὴν δὲ τῆς μέχρι τοῦδε γνωστῆς κ. Καλαποθάκη, ἧτις ἀπὸ ἐτῶν σπουδάζει ἐν Παρισίσις, ἤδη προστίθεται καὶ ἑτέρα ἡ δεσποινὴς Ναυπλιώτου, ἧτις μετ' ἴσης εὐφυΐας καὶ ἐπιμελείας ἐπιδίδεται εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἰατρικῆς.

Ἀμφοτέραι αἱ νεαὶ ἐπιστήμονες μετέσχον κατ' αὐτὰς τοῦ Concours d'Externat, τὸν διαγωνισμὸν τῶν δὲ ἔσπευσε πλήρης ἐπιτυχία. Οὕτως ἡ μὲν δεσποινὴς Καλαποθάκη διωρίσθη ἤδη ἐξωτερικὴ βοηθὸς τοῦ νοσοκομείου Troussot, ἐργαζομένη παρὰ τῷ διασημῷ καθηγητῇ τῆς χειρουργικῆς κ. Ἀνελγόκ, ἡ δὲ δεσποινὴς Ναυπλιώτου ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς Charité παρὰ τῷ καθηγητῇ κ. Hauss.

Δυνάμεθα ἀληθῶς καὶ χωρὶς νὰ χαρακτηρισθῶμεν περιαιτολογεῖσθαι, νὰ εἰπώμεν ὅτι αἱ Ἑλληνίδες ἐπιστήμονες ἐτίμησαν μέγαν ἐν τῇ ξένῃ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀρχόμεναι ἀπὸ τῆς πρώτης πτυχιούχου καθηγητοῦ τῆς φιλολογίας δεσποινίδος Σεβαστῆς Καλλιπερῆ, περὶ ἧς καὶ πάλιν ὁ Χρόνος τῶν Παρισίων τῆς 10ης Φεβρουαρίου ἐν ἄρθρῳ αὐτοῦ περὶ ἐκπαιδεύσεως καὶ γυναικῶν πτυχιούχων γράφει: «Μία μόνη Ἑλληνὶς ἡ δεσποινὴς Καλλιπερῆ ἐγένετο κάτοχος μετὰ θαυμασίας ἐπιτυχίας τοῦ καθηγητικοῦ τίτλου ἐν Σορβῶνῃ». Μία καὶ μόνη δὲν ἀναφέρει ἄλλην, οὔτε Γαλλίδα, οὔτε ξένην ἢ ἱστορία τῆς Σορβῶνης. Δὲν εἶναι τοῦτο θράμβος διὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος;

Καὶ ὅμως ἀποθαίνει πρόβλημα ἔτι ἄλυτον, ἐὰν θὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὴν μεγάλην πατριδα τῆς σοφίας καὶ τῶν φώτων, ἐν ᾗ αἱ ἐπιστήμαι ἐγεννήθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν, εἶναι λέγομεν πρόβλημα ἐὰν θὰ ἐπιτραπῇ εἰς αὐτὴν, ἧτις ἔχει τὴν τύχην νὰ ἀριθμῆ σήμερον μετὰ τῶν θυγατέρων της τὴν δεσποινίδα Καλλιπερῆ, νὰ τάξῃ μετὰ τῶν ἀναμορφωτῶν τῶν τέκνων της τὴν σοφὴν ἐπιστήμονα, ἧτις τόσα τοῦ βίου της ἔτη κατηνάλωσε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Ἡ αὐτὴ ἄρα τύχη ἀναμένει καὶ τὰς ἰατροὺς μας; Τὸ ἀπευχόμεθα, ἀλλὰ τὸ φοβούμεθα.

Η ΦΘΙΣΙΚΗ

Ἡ νύξ ἐντελῶς ἐπῆλθε περικαλύψασα διὰ τοῦ μακροῦ πέπλου της τὴν θορυβώδη καὶ ζωηρὰν ἐξοχὴν τὴν ἤδη ἐν τῷ ὕπνῳ βεβουλισμένην τὰ ἄσματα τῶν γεωργῶν, οἵτινες ἄδοντες ὠδήγουν τοὺς βοῦς εἰς τὸν σταῦλον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσιώπησαν τὰ πτηνά, ἀπὸ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐψαλλον ἐπὶ τῶν δένδρων, ἀπεσῦρθησαν εἰς τὰς φωλεὰς τῶν καὶ αἱ ἀγοριομέλισσαι δὲν ἐ-

βόμβουον πλέον περίε τῶν ρόδων, τὰ ὅποια κεκμηκότα ἀπὸ τὰ φίληματα αὐτῶν, ἄντι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποφύγῃσι, ἔκλεισαν τὰ πέταλά των χιλιάδες ἀπέρων ἔλαμπον ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου τὰ πάντα ἀνεπαύοντο μόνη ἡ Ἑλένη ἠγγρύνει: ἐστηρικμένη ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τοῦ παραθύρου τῆς πρώτης ὀροφῆς ἠκροστο τὴν καρδίαν της, ἧς οἱ ταχεῖς παλμοὶ ἀνύφουν τὸ λευκὸν τρίχαπτον τῆς ἐσθῆτός της. Τὸ βλέμμα της ἦτο προσηλωμένον ἐπὶ τινος οἰκίας τοῦ χωρίου, ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ μνηστῆρος της.

Τούτων ἐσκέπτετο ἡ θελκτικὴ κόρη. Ἐνεθυμῆτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ταῦρός τις, πτοηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος τοῦ ἐπωμίου της ὤρμησεν ἐναντίον της. Ἐνεθυμῆτο τὸν τρόμον της, τὰς κραυγὰς της, αἵτινες ἐξηρέθιζον ἔτι μᾶλλον τὸ ζῶον, τὴν πτώσιν καὶ τὴν λιποθυμίαν της. Ἀλλ' ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὰς αἰσθήσεις της, ὁ ταῦρος ἔκειτο νεκρὸς κατὰ γῆς, ἐνῷ ὁ Ἀντώνιος, ὅστις εἶχε φρονέσει αὐτὸν περιεποιεῖτο τὴν ὠραίαν λιπόθυμον.

Πόσον τὸν εἶχεν ἀγαπήσει, ἀφ' ἧς στιγμῆς τῷ ὄφειλε τὴν ζωὴν καὶ ποίαν εὐτυχίαν ἐδοκίμασεν, ὅποταν παρὰ τὴν συνήθη δειλίαν του ὁ Ἀντώνιος τῇ εἶχεν εἶπει ὅτι τὴν ἠγάπα!

Ἐφρικία ἔλαφρῶς, ὅποταν ἀνεμιμνήσκατο τὴν ἐν τῷ δάσει συνάντησίν των ἐπανεβλεπε τὸν ρύακα, τὸν κυλιόντα τὰ διαυγῆ ὕδατά του, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐκάθητο ἀμφοτέρω, ἐνῷ ὁ πατὴρ της ὀλίγον περαιτέρω τοὺς παρετῆρει φιλοστόργως ἦκουεν ἀνηχούσας εἰς τὰ ὠτὰ της τὰς γλυκείας ἐκείνας λέξεις, ἃς ὁ Ἀντώνιος τῇ ἐπανελάμβανεν ἀκαταπαύστως διὰ τρεμούσης φωνῆς, καὶ αἱ ὁποῖαι ἂν καὶ πάντοτε αἱ αὐταί, ἤδη τῇ ἐφαίνοντο νεαί.

Ἡ ἰδιοτρόπος φαντασία τῆς ὁποίας τὴν πτῆσιν δὲν δύναται της νὰ συγκρατήσῃ, τὴν μετέφερε κατόπιν εἰς τὸν ναόν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου μετὰ ἓνα μῆνα θὰ εἰσῆρχετο νεάνις, ὅπως ἐξέλητ ἡ σύζυγος τοῦ φιλάτου της: ἔβλεπεν αὐτὸν λαμπρῶς φωταγωγημένον, πλήρη ἀνθρώπων καὶ ἐαυτὴν ἐρυθριῶσαν ὑπὸ τὸν λευκὸν πέπλον της πλησίον τοῦ μνηστῆρός της καὶ τὸν ἱερεῖα ἀνταλλάσσοντα τοὺς νυμφικούς στεφάνους.

Ἀλλὰ βῆξ ξηρὸς διαταράξας τὸ ἄδύνατον σῶμά της διέκοψε τὴν ρεμβασμὸν της καὶ ὁ πατὴρ της, ὅστις εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν της τῇ εἶπε διὰ γλυκείας φωνῆς: ἔλα, ἀγαπητή μου, ἔσο λογικὴ ἡ γνωρίζεις ὅτι ἡ ἐσπερινὴ δρόσος σὲ βλάπτει καὶ ὅτι κατόπιν τῶν μακρῶν μετὰ τῆς σελήνης συνομιλιῶν σου ὑποφέρεις πολὺ.

Ἡ Ἑλένη ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, ὁ δὲ πατὴρ της κλείσας τὸ παράθυρον ἐπλησίασε τὴν θυγατέρα του λέγων: Ἐμπρός, μικροῦλά μου, καλὴν νύκτα καὶ καλὰ ὄνειρα.

Τὰ χεῖλη του ἀπέθεσαν μακρὸν φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νεαρᾶς κόρης καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ Ἑλένη τότε κατακλιθεῖσα ἐπὶ τῆς κλίνης της ἐχούσης λευκὰ πρραπετάσματα, ἡμικονιγόμενα διὰ κυκλῶν ταινιῶν ἐπανάλαβε τὰ ὑπὸ τοῦ βηχῆς διακοπέντα ὄνειροπολήματα....

Ὁ κ. Β. ἀρχαῖος ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ, ἀποχωρήσας τοῦ στρατοῦ πρὸ ἔξ ἔτων, εἶχεν ἐγκατασταθῆ εἰς χωρίον τι τῆς Ἀττικῆς, διότι οἱ ἰατροὶ τὸν συνεβούλευσαν, ὅπως ἡ κόρη του ἀναπνῆ τὸν καθαρὸν τῆς ἐξοχῆς ἀέρα. Ἐλάτρωσε τὴν θυγατέρα του ὁ γέρον στρατιώτης εἶχε συγκεντρώσει ἐν αὐτῇ ὅλην τὴν στοργὴν, ἣν ἄλλοτε ἠσθάνετο διὰ τὴν εἰς νεαρωτάτην ἡλικίαν ἀποθανοῦσαν σύζυγόν του. Ὅτε ὁ κ. Β. διετέλει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῶν φιλικῶν ἀπεισμῶν τῶν συναδέλφων του ἐξ αἰτίας τῆς ἀληθοῦς ταύτης λατρείας, ἣν ἔστρεψε πρὸς τὴν θυγατέρα του καὶ ἧτις τὸν ἐκκμηε νὰ γίνεταί ὡς ἐκείνη παιδίον. Πολλὰκις διερχόμενος τις πρὸ τῆς οἰκίας του

ἠδύνατο νὰ τὸν ἴδῃ βαδίζοντα τετραποδητὴ ἐπὶ τῆς χλόης τοῦ κήπου, ἐνῷ ἡ παιδίσκη ὑπερφάνως καθήμενη ἐπὶ τῆς ράχews τοῦ πατρὸς της ἐπανελάμβανε διὰ τῆς ἀρμονικῆς τῆς φωνῆς τὰ προστάγματα, τὰ ὅποια εἶχεν ἀκούσει εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρεως. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ κ. Β. εἰς τὸν στρατὸν ἐχρησίμευσεν ὡς παράδειγμα τῶν ἀξιωματικῶν, ἡ δὲ ἀνδρεία του καὶ τὰ προτερήματα του ἐξετιμῶντο παρ' ὄλων, τὸν ἤκουον εὐχαρίστως ἐπαυνοῦντα τὴν θυγατέρα του καὶ πάντες ἐνδιεφέροντο δι' αὐτὴν.

Ἀλλ' ἦτο πραγματικῶς χαρίεσσα ἡ μικρὰ Ἑλένη μὲ τὴν ἐπὶ τῶν ὤμων της κυματίζουσαν βοστρυχώδη κόμην της καὶ τοὺς μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς της.

Ἀργότερον μετὰ μακρὰν ἀσθένειαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ζωὴ τῆς Ἑλένης διετρέξε κίνδυνον οἱ ἰατροὶ διεβεβαίωσαν τὸν δυστυχῆ πατέρα της, ὅτι τὸ στήθος της προσεβλήθη καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐὰν ἤθελε νὰ παρατείνῃ τὴν ζωὴν της.

Τότε ἐκεῖνος χωρὶς νὰ διατάξῃ ἀπεσῦρθη τοῦ στρατοῦ, ὅπως ἀφιέρωσῃ ὅλας αὐτοῦ τὰς στιγμὰς εἰς τὴν θυγατέρα του καὶ διαφειλονεικήσῃ αὐτὴν ἀπὸ τὸν εἰδεχθῆ θάνατον, ὃν ἔβλεπε βραδέως ἐρχόμενον. Ἀφ' ὅτου δὲ ὁ γηραιὸς ἀξιωματικὸς ἀπεκατέστη εἰς τὸ μικρὸν χωρίον ἠκολούθει τὸ πρόγραμμα, ὅπερ ὁ ἴδιος εἶχε χαράξει.

Ἡ Ἑλένη ἐχρηστέει τὴν παράτασιν τῆς ὑπαρξέως της εἰς τὰς ἀπειρους φροντίδας, ἃς τῇ παρεῖχεν ἡ πατρικὴ στοργή. Ὁ κ. Β. ἐγίνωσκε νὰ προλαμβάνῃ τὰς ἐπιθυμίας τῆς θυγατρὸς του καὶ νὰ ἱκανοποιῇ τὰς ἰδιοτροπίας της, αἵτινες ἀκαταπαύστως ἀνεοῦντο: ὅπως δὲ τὴν καταπέισῃ νὰ λάθῃ φάρμακόν τι, ὅπερ ἡ ἀσθενὴς ἀπεστρέφετο εὔρισκε λέξεις τόσον γλυκείας, ἃς μόνον χεῖλη μητρὸς ἠδύνατο νὰ προφέρωσιν: ἀλλ' ἐνίοτε ἡ πατρικὴ στοργὴ εἶνε ἀνίσχυρος: καθ' ἑκάστην ἡ ἀσθένεια ἔτι μᾶλλον ἐκοίλαινε τὰς ὀχρὰς παρεῖας τῆς Ἑλένης: ἐκείνη δὲ ὡς ὅλοι σχεδὸν οἱ φθισικοὶ, οὐδεμίαν συναίσθησιν τῆς σοβαρότητος τῆς ἀσθενείας της εἶχε: καὶ ἂν ποτε παρεπονείτο διὰ τοὺς πόνους, οὓς ἠσθάνετο εἰς τὸ στήθος καὶ διὰ τὸν βῆχα, ὅστις ἀνεβίβαζε τὸ αἷμα εἰς τὰ χεῖλη της, ὁ πατὴρ της τῇ ἔλεγεν ὅτι τοῦτο ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς ταχεῖς ἀναπτύξεώς της καὶ αὕτη τὸν ἐπίστευε. Ἐνίοτε ὅμως τὸν ἠρώτα ἂν θὰ πύσῃ ταχεῶς: νὰ ὑποφέρῃ, ἐκεῖνος δὲ τῇ ἀπεκρίνετο: μετ' ὀλίγον καὶ ἐξήρχετο, ἵνα κρύψῃ τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ, διότι ἤξευρεν ὅτι τὸ μετ' ὀλίγον αὐτὸ διὰ τὴν θυγατέρα του ἦτο ὁ θάνατος.

Ἀλλ' ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ Ἑλένη εἶδε τὸν Ἀντώνιον γενικὴ ἀναστάτῳσις εἶχεν ἐπέλθει εἰς τὴν ὑπαρξίν της: ἤδη ἐκάθητο ὡρας ὀλοκλήρους πλησίον τοῦ παραθύρου, βεβουλισμένη εἰς ὀδυνηρὰς ὄνειροπολήσεις: ὅταν δὲ ὁ πατὴρ της ἀνήσυχος διὰ τοῦτο τὴν ἠρώτα τί ἔχει, αὕτη μὲ ὀργίλον κίνημα, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ καταστείλῃ ἀπεκρίνετο: τίποτε.

Οὕτω αἱ ἡμέραι διήρχοντο μακρὰ διὰ τὸν κ. Β. ὅστις ἔβλεπε μετὰ θλίψεως δεινυμένῃν τὴν κατάστασιν τῆς θυγατρὸς του: συνεχῶς εἰς τὴν ἀσθενῆ τὸν ἀπότομον τρόπον της, ἀλλ' ὑπέφερε διὰ τὴν ἑλλειψίν τῆς ἐμπιστοσύνης, ἣν πρῶτον ἐν αὐτῇ καὶ τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα ἐφοβείτο.

Ἡμέραν τινα τὸ μειδιάμα ἐφάνη καὶ πάλιν εἰς τὰ χεῖλη τῆς Ἑλένης: ὁ Ἀντώνιος ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀξιωματικὸν καὶ ἐξήχησε συγγνώμην ἀπὸ τὴν κόρην, διότι δὲν ἦλθεν ἐνωρίτερον, ἐπειδὴ ὑπόθεσις τις τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ χωρίον τὴν ἐπαύριον τοῦ γνωστοῦ συμβάντος.

Ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας ἐκείνη ἐγένετο καταπόρφυρος, διότι ἀπέφραγε νὰ διηγηθῇ εἰς τὸν πατέρα της τὸν κίνδυνον, ὃν εἶχε διατρέξει καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ νεὸς ἐκεῖνος τὴν ἔσωσεν.

Ο κ. Β. ήθελε να ζητήσει εξηγήσεις, ἀλλ' ἄφωνος παράκλησις, ἦν ἀνέγνωσεν εἰς τὸ βλέμμα τῆς θυγατρὸς του τὸν ἥμπόδιον. Μετὰ δὲ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀντωνίου, ἡ Ἐλένη περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων τῆς τὸν τράχηλον τοῦ πατρὸς τῆς, ἐξεμυστηρεύθη εἰς αὐτὸν τὸν ἔρωτά τῆς, τὰ αἷτια ἅτινα τὸν προκάλεσαν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ εἶπῃ εἰς τὸν Ἀντώνιον νὰ ἐπανέλθῃ.

Ὁ πατὴρ τῆς συντετριμμένος ὑπὸ τῆς λύπης ἐκλείσθη ἐντὸς τοῦ δωματίου του, καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον· ἐκεῖ μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐβυθίσθη εἰς θλίβεράς σκέψεις, διότι ὅτε ἠγέρθη οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρεις δακρύων· μετὰ τινὰς στιγμὰς παρουσιάσθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῷ εἶπε :

— Θὰ ἐκπλήττεσθε βεβαίως βλέπων με, διότι πρὸ ὀλίγου εἴσθε παρ' ἐμοί, ἀλλ' ἔρχομαι ἵνα σὰς ζητήσω ὑπηρεσίαν τινὰ καὶ ἴσως ὅταν μάθητε περὶ τίνος πρόκειται θὰ θελήσητε νὰ μοὶ τὴν παράσχητε.

Συνωμίλησαν ἐπὶ μακρόν· ὁ δὲ Ἀντώνιος μαθὼν περὶ τίνος ἐπρόκειτο συνεκινήθη τόσον, ὥστε ὑπεσχέθη εἰς τὸν δυστυχῆ πατέρα νὰ βλέπῃ καθ' ἑκάστην τὴν θυγατέρα του καὶ νὰ διέρχεται πλησίον τῆς ὅσον χρόνον ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ.

Ἡ δεσποινὶς Β. ἦτο χαρίεσσα καὶ ἡ φαιδρότης ἐξωραΐζε τὸ πρόσωπόν τῆς· ἠγάπα δὲ τὸν Ἀντώνιον.

Ἐκεῖνος ἐλησμόνησεν ἐντὸς ὀλίγου ὅτι ἡ κόρη ἦτο καταδικασμένη καὶ ὅτι τὸ τέλος δὲν ἦτο μακρὸν· τὴν ἠγάπησε καὶ αὐτὸς καὶ μετὰ τινὰ καιρὸν ἐζήτησε τὴν χεῖρα ἐκείνης, ἦν ἐλάτρευε.

Ὁ κ. Β. ἠσθάνετο μεγίστην στοργὴν διὰ τὸν νεανίαν, οὗ ἡ παρουσία του εἶχε ἀποδώσει τὴν ὑγείαν εἰς τὴν θυγατέρα του... τὸ ἐπίστευεν τοῦλάχιστον. Καὶ πράγματι ἡ Ἐλένη ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς εὐτυχίας, ἦν τῇ παρέσχεν ἀμοιβαίως ἔρως ἐφαίνετο ὅτι ἐπανεκτίθη τὰς δυνάμεις τῆς· τὸ χρωμὰ τῆς ἐγένετο ζωηρότερον, ὁ βῆξ ἐλαφρότερος καὶ αἱ αἰμοπόυσεις σχεδὸν ἐξέλιπον. Πατὴρ καὶ μηστήρ ἀπατηθέντες ὑπὸ τῶν φαινομένων τούτων δὲν ἔδωκαν ὅτι κηλὶς ἐρυθροτέρα ἐχρωμάτιζε τὰ μῆλα τῶν παρειῶν τῆς.

Ἡ μνηστεία ἐγένετο καὶ μετὰ ἓνα μῆνα ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι· αἱ προετοιμασίαι ἤρχισαν ὑπὸ τὴν ἐπιθλεψίν τῆς Ἐλένης· ὁ δὲ Ἀντώνιος οὐδόλως ἐγκατέλιπεν αὐτὴν· συγχάκις περιεπάτουν ὁμοῦ ἐστηριγμένοι ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, τηροῦντες βαθεῖαν σιωπὴν, ἐνῶ αἱ ἐρώσαι καρδίαι αὐτῶν ἐλεγον πρὸς ἀλλήλας χίλια πράγματα καὶ ἰδίως ὅταν τὰ χεῖλη τῶν ἠνοῦντο εἰς γλυκὺ φίλημα· ἐλησμόνου τὴν γῆν καὶ ἐφέροντο διὰ τῶν πτερυγῶν τῆς φαντασίας εἰς χώρας ὅπου τὰ ὄνειρα εἶνε πραγματικότητες καὶ ὅπου αἱ θλίψεις ὑποχωροῦσι πρὸ τῆς αἰωνίας εὐτυχίας. Ἀλλὰ φεῦ ! ἡ ἀσθένεια, ἣτις εἶχε παρέξει εἰς αὐτοὺς μικρὰν ἀνακωχὴν, ἐπανεφάνη φοβερώτερα παρά ποτε, ἡ δὲ Ἐλένη κατεβλήθη αἴφνης· δὲν ἔκαμνον πλέον τοὺς μακροὺς περιπάτους, καθ' οὓς ὁ ζέφυρος, δούλος τοῦ ἔρωτος, τοῖς ἐφερην ἀρώματα, ἅτινα ἤρπαζεν ἀπὸ μυρία ἄνθη· δὲν ἐκάθηντο πλέον μόνοι ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάτους, εἰς τὸ ὅποιον τὰ πτηνὰ εἶχον ἐκλεκτὸν καταφύγιον.

Ἡ Ἐλένη ἀηλιπίζετο διὰ τὴν κατάστασιν τῆς καὶ ὁ μηστήρ τῆς ἐλάμβανεν ἀνάγκην ἀπάσης τῆς ἰσχύος του ὅπως ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς τὴν ἐλπίδα.

Ἡμέραν τινὰ αὕτη ἐπέσε κλινῆρης καὶ ὁ ἰατρός ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ μηστήρος δὲν ἠδυνήθη νὰ τοῖς ἀποκρύψῃ ὅτι πάσα ἐλπίς ἐξέλιπεν· αὐριον, τοῖς εἶπεν, ἡ δεσποινὶς Β. δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον εἰς τὴν ζωὴν.

Ἡ θέλησις δὲν δύναται νὰ σταματήσῃ τὴν ταχύτητα τοῦ

χρόνου, ὅστις φέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς χαρὰς καὶ τὰς θλίψεις· ἡ ἡμέρα, ἦν τόσον ἐφοβοῦντο ἐφθασε τέλος καὶ ἐχαίρεται ὑπὸ τῶν χαρωπῶν ἀσμάτων τῶν πτηνῶν. Ἡ Ἐλένη ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς παρθενικῆς κλίνης τῆς· ἦτο τόσον λευκὴ, ὡς τὰ καλύμματα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἀνεπαύετο ἡ θελκτικὴ κεφαλὴ τῆς· ὁ βραχίον τῆς, ὅστις ἐκρέματο τῆς κλίνης, ἦτο τόσον ἰσχνός, ὥστε τὰ ὀστέα διεκρίνοντο ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἀνεταράσσετο ὑπὸ βηχὸς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, ὅστινες περιεκυκλοῦντο ὑπὸ μεγάλου κυανωποῦ κύκλου, μόλις ἠδύναντο ν' ἀνακινήσασιν τὰς βλεφαρίδας, ἐξῶν ἐξ ἠκοντίζετο βλέμμα σχεδὸν ἐσθεσμένον. Τὰ χεῖλη τῆς ἐκινούοντο προφέροντα ἐνίοτε μετὰ κόπου λέξεις τινὰς, ἃς μόλις διέκρινον· ἐκάλει τὸν μηστήρα καὶ τὸν πατέρα τῆς, ὅστινες γονυπετεῖς πρὸ τῆς κλίνης καὶ συντετριμμένοι ὑπὸ τῆς ὀδύνης παρευρίσκοντο εἰς τὴν ἀγωνίαν ταύτην· ἤδη ὁ βῆξ ἐγένετο σπανιώτερος, ἡ δὲ ἀναπνοὴ τῆς ἠσυχωτέρα.

Ὁ κώδων τοῦ χωρίου ἐσήμανε τὸν ἔσπερινόν, οἱ δὲ ἤχοι αὐτοῦ ἐφθασαν μέχρι τοῦ δωματίου καὶ ἡ ἐπιθάντος τοὺς ἠκούσαν· ἐνεθυμήθη ἴσως ὅτι τὴν ἐπαύριον ἐπρόκειτο νὰ γίνωσιν οἱ γάμοι τῆς, διότι ἡμιγέρθη τῆς κλίνης τῆς καὶ ἀόριστόν τι μειδιάμα ἡμίανοιξε τὰ χεῖλη τῆς.

— Ἀντώνιε σὲ ἀγαπῶ, εἶπεν· πάτερ μου...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ καὶ ἐπανεπέσε ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τῆς· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν· ἡ καρδία ἔπαυσε νὰ πάλλῃ, καὶ ἡ τελευταία πνοὴ τῆς ζωῆς ἐξέλιπε μετὰ τὸν ἀγῶνα, ὃν κατέβαλεν ὅπως ὀμιλήσῃ.

Τὴν ἐπαύριον, καθ' ἣν ὥραν θὰ ἐτελεῖτο ἡ γαμήλιος πομπὴ οἱ κώδωνες ἐσήμαινον πενθίμως. Ὁ ναὸς ἦτο κεκοσμημένος διὰ μελανῶν ὑφασμάτων καὶ ἐπικηδεῖο λαμπάδες ἔκαιον· ἡ Ἐλένη λευκὴν περιβεβλημένη ἐσθῆτα καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσα τὸν κυμικὸν στέφανον κατεκλίνετο ἐπὶ τοῦ ἐκ λευκῆς μετάξης φερέτρου τῆς, οὗ τὰς ταινίας ἐκράτουν ἀνθρωποὶ ἐνδεδυμένοι μελανὰ.

Ἄριστέα Κυριακοῦ.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Οἱ ἔλμινθες.

Καίτοι οἱ ἔλμινθες, τὰ σκουλίκια κοινῶς λεγόμενα, παρουσιάζονται ἀπὸ τῆς ἡλικίας τριῶν—δέκα ἐτῶν, οὐχ' ἦττον συμβαίνει νὰ προσβάλλωνται καὶ μωρὰ ἐντελῶς παιδιὰ καὶ ἰδίως θήλαα ὑπὸ τῆς ἀναρχῆς ταύτης νόσου. Εἰς τόσῃ δὲ μικρὰν ἡλικίαν φέρουσι χαρακτῆρα ἐπικίνδυνον, δυνάμενα νὰ προκαλέσωσι φλόγῳσιν τῶν ἐντέρων ἢ νὰ ἀναπτυχθῶσι καὶ εἰς τὸ ἦπαρ, τοὺς πνεύμονας καὶ τὸν ἐγκέφαλον.

Εὐθὺς ὡς γίνῃ γνωστὸν ὅτι τὸ μικρὸν εἶναι προσβεβλημένον ὑπὸ τῶν παρασίτων τούτων ἡ θεραπεία εἶναι εὐκολωτάτη. Ἀνὰ πᾶσαν πρωίαν δίδετε εἰς διατεῖς μικρὸν ἐντελῶς νηστικόν, ἐν κουταλάκι ἄλας τοῦ μαγειρείου διαλελυμένον ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος ἐπὶ τρεῖς κατὰ σειρὰν ἡμέρας. Μίαν ὥραν μετὰ τὴν πρωινήν ταύτην δόσιν κάμετε εἰς τὸ μικρὸν ἐν κλεισμῷ μὲ χλιαρὸν ὕδωρ, ἐν ᾧ ἔχετε διαλυθεῖ ὀλίγον ἄλας.

Ὁ ὕπνος τῶν μικρῶν.

Ἐνόσῃ τὸ μικρὸν μεγαλόνει, ὁ κανονισμὸς τῶν ὥρῶν τοῦ ὕπνου του ἀποβαίνει ἀπαραίτητος. Ὁ ὕπνος τῆς ἡμέραν δέον νὰ κανονισθῇ κατὰ τὰς ὥρας, καθ' ἃς τὸ μικρὸν δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ εἰς περιπάτον. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος, καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ καιρὸς εἶναι πολὺ καλός, τὸ μικρὸν δὲν πρέπει νὰ μένῃ πολλὰς ὥρας ἔκτοξ τοῦ οἴκου, οὐδέποτε δὲ τὰς πρωινὰς καὶ ἔσπερινὰς. Παιδίον ἐνὸς ἔτους δέον νὰ ἀποκοιμίζηται

ἀπὸ τῆς ἑκτης ὥρας τῆς ἑσπέρας μέχρι τῆς πρωίας τῆς ἐπαύριον, νὰ ἐξοικειωθῇ δὲ, εἰ δυνατόν, νὰ μὴ ἐξυπνᾷ ἢ ἀπαξ μόνον καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός. Τὸ μικρὸν δὲ πρέπει νὰ σκεπάζωσι μὲ πολλὰ σκεπάσματα, διότι ἡ ἀναπνοὴ του ἐμποδίζεται, χάνει δυνάμεις, διατρέχει δὲν καὶ τὸν κίνδυνον σπουδαίου κρυολογήματος, εὐθὺς ὡς ἐξαχθῇ κἀθιδρον τοῦ ὑπνοδωματίου του.

Μαρία Νέβο, ἰατρός.

ΤΟ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

Μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβάλλον ἐτελέσθη τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τὸ πολιτικὸν μνημόσυνον τῆς ἡγεμονόπαιδος Ἀλεξάνδρας ὑπὸ τῆς Ἐταιρίας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ.

Ἡ αἴθουσα ἦτο μετὰ θαυμασίας φιλοκαλίας καὶ λαμπρότητος διεσκευασμένη, ὀλόκληρος δ' ἡ πλευρὰ, ἐφ' ἣς ἦν ἀνηρτημένη ἡ μεγάλη καὶ ὠραιότητος εἰκὼν τῆς Ἀλεξάνδρας. Ἦν κυριολεκτικῶς κεκαλυμμένη ὑπὸ στεφάνων πολυτίμων, ὧν ἡ ἀξία, ὡς λέγεται, ἀνῆλθεν εἰς δέκα πέντε χιλ. δραχμῶν.

Ὁ πρόεδρος τῆς Ἐταιρίας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ ἀξιότιμος κ. Κ. Δελιγιάννης, ἀνὴρ βέκτης καὶ δεινὸς ἐπιστήμων ἀπήγγειλεν ἐν κατανοκτικῇ συγκινήσει τοῦ πλήθους θαυμάσιον καὶ καλλιπέστατον ἐπιμνημόσυνον λόγον, διερμηνεύοντα τὸ ὀδυνηρὸν ἄλγος τοῦ ἔλλη. λαοῦ ἐπὶ τῷ τόσον προῶρῳ θανάτῳ τῆς πολυφιλήτου Ἀλεξάνδρας. Ἐδῶ, εἶπεν, δεκνύον τοὺς ἐν εἴδει ἀνοφθόρου καὶ μοσχόβλου βωμοῦ ἕψομένους στεφάνους, ἐδῶ ἡ Ἑλλάς σύσσωμος προπέμπει τὴν ἡγεμονόπαιδα ἐπὶ ἀνθίνου θρόνου εἰς τὴν οὐράνιον κατοικίαν τῆς, ἐν ᾗ δεξιούονται τὴν ἰσάγγελον αὐτῶν ἀδελφὴν τὰ Χερουβείμ καὶ Σεραφεῖμ τοῦ Ἰψίστου.

Ἐν γένει ὁ λόγος τοῦ κ. Δελιγιάννη ἀπέπνευεν ὄλην τὴν ἀγνότητα καὶ στοργὴν τοῦ πόνου τοῦ πενθοῦντος μέχρι σήμερον ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τίθησι τὴν πρὸς τὸ στέμμα ἀγάπην καὶ σεβασμὸν του καὶ τόσον ἀδόλωσ καὶ ἄνευ ὑστε-

22 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Ἦτο ἦδη ἡμερας, ἔκδοτος εἰς τὴν ἐργασίαν, κατηρῆς μὲν καὶ σιωπηλὸς πάντοτε, ἀλλὰ μετὰ περισσότερας ὑπομονῆς ὑποφέρειν τὴν τύχην του. Ὑπῆρχον ἐν τούτοις καὶ στιγμαὶ καθ' ἃς μακρὴ ἀπεπιστία τὸν κατεκυρίευσεν καὶ μὲ δάκρυα αἵματος ἔκλαιε τὴν διὰ παντός ἀπολεσθεῖσαν εὐτυχίαν του, τὸ ἀνεπίστευτον καταστραφὲν μέλλον του. Ὅτι ὑπάρχει δολοφόνος ἐν τῷ κακουργηματικῷ, δεινοεῖτο, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν... Ἀλλὰ ποῖος; Πῶς ἡ Μαγδαληνὴ ἀπέδωκεν εἰς ἐμὲ τὴν φρικώδη ταύτην πρᾶξιν; Μήπως αὕτη εἶναι συνένοχος; αὕτη! ἡ θυγάτηρ τοῦ θύματος! Αὕτη! ἣτις ἔλεγε ὅτι μὲ ἠγάπα! Ὡ! εἶναι φρικῶδες, τρομερόν!..

Οὐδέποτε ἐν τούτοις ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ ἐνώπιον τοῦ ἱατροῦ καὶ τῆς κ. Γερβιάς, ὅστινες ἐπίσης ἀπέφευγον νὰ ἀναφέρωσι τί περὶ τοῦ παρελθόντος.

Πρωίαν τινὰ ὁ ἰατρός Γερβιάς ἐνῶ ἔκαμνε τὴν πρωινήν του ἐπίσκεψιν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὁ Ροβέρτος τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι νέα ἀσθενὴς εἶχε μετενεχθῆ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῶν γυναικῶν καταδικῶν, προσβεβλημένη ὑπὸ ἀγγίνης. Εἶναι καταδικασμένη, εἶπεν ὁ νέος πρὸς τὸν ἰατρὸν, καθ' ὃν χρόνον οὗτος ἐπλησίαζε πρὸς τὴν κλινὴν τῆς πασχούσης!

Ἡ ἀσθενὴς ἐκοιμάτο ἦδη μὲ τὸ στόμα ἡμιάνοικτον, ἀναπνεύουσα ἐν συριγμῷ καὶ μετ' ἀγωνίας. Ἦτο ἐν τούτοις ὠραιότατη, καίτοι τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο ὠχρότερον κηροῦ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς περιεβάλλοντο ὑπὸ μέλανος κύκλου. Ἀφῆνης αἱ ἀδελφαὶ τοῦ ἑλέους αἱ παρακολουθοῦσαι τὸν ἰατρὸν εἰς τὴν πρωινήν ἐπίσκεψιν ἐξέπεψαν κραυγὴν φρίκης καὶ προδύωρσαν τείνουσαι τὰς χεῖρας πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ὠχρότερος τοῦ θανάτου καὶ ὡσεὶ καταληφθεὶς ὑπὸ τρομεροῦ φόβου, ἀνέκραξεν: Ἡ Βασιλικὴ Ὡδρὸ! Θεὲ μου! καὶ ἐν τῷ ἄμα ἀνεμνήσθη τῆς ἀσθενοῦς ἐκείνης, ἣν ἐγνωρίσεν ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου

ροβουλίας μετέχει καὶ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς θλίψεως τοῦ βασιλικοῦ οἴκου.

Τὴν ἐπιμνημόσυνον ἐσπερίδα ἐτίμησαν ὁ πρωθυπουργὸς κ. Θεόδωρος Δηλιγιάννης, οἱ Ὑπουργοὶ πάντες, τὸ Διπλωματικὸν Σῶμα καὶ πολλαὶ κυραὶ καὶ κύριοι ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων παρ' ἡμῖν. Τὸν πενθοῦντα βασιλικὸν οἶκον ἀντεπροσώπευσαν ὁ προσωπαρχὸς τῶν ἀνακτόρων κ. Στ. Βουδούρης καὶ ὁ Κλειδοῦχος τῆς βασιλείας κ. Δ. Μεσσαλᾶς. Τὸν οἶκον δὲ τοῦ Διαδόχου, ὁ ὑπάσπιστος Αὐτοῦ κ. Κ. Σαπουντζάκης.

Εἰς τὸ ἀποεὐφρανθῆν ἰὸν μοῦ

Ἐμαρᾶνθες τώρα πλέον, ὦ ταλαίπωρόν μου ἴσθ, δὲν σ' εὐφραίνει τοῦ ἀρέμου ἢ προῆ φεῦ! ἡ γλυκερά, πλὴν γὰρ μέγα εὐωδιάεις καὶ θὰ μ' εἶσαι πάντα θεῖον, δι' αὐτὸ καὶ σοῦ χαρίζω ἄπειρα θερμὰ φίλη.

Ἡ σεμνότης σου ἐκείνη ἄρθος προσφιλές, μ' εὐφραίνει καὶ εἰς τὴν μήτηρ μου ἀφίρει μὲ ἐνθύμῃσι γλυκερά. Τὸ ὠραῖον παρελθόν μου εἰς τὸν τοῦν μου πάντα φέρει καὶ λυποῦμαι καὶ ὄλο κλαίω ποῦ δὲν θὰ ξανάλθῃ περὰ.

Ἄλλοτε ἀγνόον μου ἴσθ σὲ ἠτέριζον ἠδέως καὶ ἤμην ἐμπλεως ἐλπίδων καὶ παρτοτεινῆς χαρᾶς, πλὴν!... δὲν ἠλιζον πῶς ταῦτα θὰ ἀφιπταρτο ταχέως καὶ θὰ ἐβλίπορ ἡμέρας πλήρης πόνον, θλιβεράς!..

Ἐν Πόρῳ, 24 Ἰουνίου 1891.

Μπήλιω Ἀντωνιάδου

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

Ἡ νέα ὠραιότατη τρίπρακτος κωμῳδία «Ἡ τριανταφυλλία δόμικα» ἀνέδειξε τὸν ἑλληνα ἠθοποιὸν μας ἐραμιλλοῦς τῶν Εὐρωπαίων. Πάντες ἄνευ σχεδὸν ἐξαιρέσεως ἐπαίξαν θαυμασίως, μετὰ φυσικῆς ἀρελείας ἦν μόνον εἰς τὰ μεγάλα Εὐρωπαϊκὰ θεάτρα ἀπαντᾷ τις. Ζεῖγος Παρισίων blasés θαυμάσιον ἀπέτελε ἡ κ. Κωνσταντινοπούλου μετὰ τοῦ ἐπίσης ἄριστα ἐκτελέσαντος τὸ μέ-

κλίνης τοῦ νοσοκομείου τῶν Παρισίων, ἣτις βραδύτερον ἐγένετο σύζυγος του καὶ ἦν ἐρόνευσε συλλαβὸν αὐτὴν προδίδουσαν τὸ ὄνομά του.

Καὶ ἀληθῶς ἡ ἀσθενὴς αὕτη ὁμοίαζε καταπληκτικῶς πρὸς ἐκείνην. Ἐφρίδια ἐξοργισμένος κατὰ τῆς ἀθλίας ταύτης, ἣτις τόσον ἀποτόμως τῷ ἀνεμνήσθησεν ἐκείνην. Ἐφαίνετο ἀδυνατῶν νὰ τὴν ἀνείσῃ, νὰ τὴν ἐγγίξῃ.

Ἄλλ' αἴφνης ὡσεὶ καταισχυρόμενος διὰ τὴν ἀνανδρίαν του ταύτην καὶ συναισθανόμενος ὅτι τὸ καθῆκον ἐπέβαλλεν αὐτῷ νὰ φρονίσῃ περὶ τῆς ἀσθενοῦς, κάτωχος ὅμως καὶ τρέμων ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς καὶ ἐξήτασε τὴν σφυγμὸν τῆς. Ἦτο ταχύτατος καὶ ἡ ἐπιδερμὶς ἔκαιε. Ἡ ἀσθενὴς οὐδεμίαν εἶχε συναίσθησιν τῶν περὶ αὐτὴν. Τῇ ἀνέωξε τὸ στόμα, ἐζήτησε τὸ ἐσωτερικόν αὐτοῦ καὶ εἶπε κινῶν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν: Ἀγγίνη διφθεριτικὴ!

Ἀκούουσαι τὸ ὄνομα τῆς μεταδοτικῆς ταύτης νόσου οἱ νοσοκόμοι ἀπεμακρύνθησαν ὡς ἐξ ἐνόστιχου, ἐνῶ ὁ ἰατρός ἐξῆγε τὰ ἐργαλεῖά του, ὅπως προῆθῃ εἰς τὴν πρώτην κατεπεύγουσαν θεραπείαν. Θέλετε νὰ μοὶ ἐπιτροφέητε νὰ σὰς ἀναπληρώσω; εἶπεν ὁ Ροβέρτος πλησιαζών. Ἡ ἐγγείρησις εἶναι ἐπικίνδυνος.....

Δι' αὐτὸ καὶ ὄφειλον νὰ τὴν ἐκτελέσω ἐγὼ! εἶναι τὸ καθῆκόν μου! Καὶ προῆθῃ εἰς τὴν ἐγγείρησιν μετὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐκείνης ζήσεως καὶ δεινότητος, ἣτις τὸν ἐγαρκατήριζε. Ἡ χεῖρ του δὲν ἔτρεψε πλέον, διότι ὁ ἰατρός εἶχε νικήσει τὸν ἄνθρωπον. Ἐν τούτοις ὑπέφερε φρικωδῶς, αἰσθανόμενος τὴν πνοὴν τῆς γυναικὸς ἐκείνης θερμαίνουσαν τὸ ὑγρὸν πρόσωπόν του, καὶ τὸ ὠραῖον σῶμά τῆς ἀσπᾶρον ἐκ τῆς ὀδύνης καὶ ἀγωνίας.

Ὅταν ἐπανήλθον οἱ κ. Ροβέρτος ἐπέπληξε μετὰ σεβασμοῦ τὸν ἰατρὸν διότι ἐξέθεσεν εἰς προφανὴ κίνδυνον τὴν ζωὴν τῆς ἀσθενοῦς ἐκείνης. Δὲν ἦτο ἀξία ταιαύτης θυσίας, εἶπεν ὁ νέος. Κατὰ τὰς διαδόσεις τῶν δεσμοφυλάκων κατεδικάσθη εἰς ἰσόδιον ἀπὸ τῆς Γαλλίας ἀπομάχωνται διὰ κακούρημα ἀληθῶς ἀποτρόπαιον. Εἶχε νυμφευθῆ ἄνδρα ἐξάρτερον, ὅστις τὴν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ἠδονίας καὶ ἀθλιότητος, καὶ παρ' οὗ ἐλατρεύετο. Ὅχι μόνον δὲ ἐπρόδωκε τὴν πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένην πίστιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἐδηλητήριασαν τὸν δυστυχῆ.

Πρὶν ἢ ὁ Ροβέρτος συμπληρώσει τὴν τελευταίαν ταύτην φράσιν του, ὁ

ρος του συζύγου της. Ο Παντόπουλος δὲ ὡς πάντοτε ἀμίμητος. Ἐν γένει ἐπιτυχία πλήρης. Καί ἡ σκηνή ἐτι καλλισθέτως διεσκευασμένη καὶ λίαν εὐπρόσωπος.

Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ νύκτα αὕτη κυμωθία θὰ ἔλῃ τὴν πεντηκοστὴν τῆς παραστάσεως, καὶ ὅτι τὸ κοινόν, ὅπερ κατὰ τὴν πρώτην ἦτο κάπως ἀραιόν, θὰ προσέλθῃ ἐν τῇ μελλομένῃ ἀθρόον ἵνα χειροκροτήσῃ καὶ ἐπευφημήσῃ τοὺς πόσον ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς ἀγωνιζομένους καλοὺς ἠθοποιούς μας.

ΧΟΡΟΙ

Δύο χοροὶ ἐδόθησαν κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην: ὁ τῆς «Φοιτητικῆς Ἐνώσεως καὶ τῆς «Φιλαρμονικῆς Ἐταιρίας Ἀθηνῶν. Ἀμφότεροι διεξήχθησαν μετὰ θαυμασίας ἐπιτυχίας, καίτοι τὸ ὥρατον φύλον ὑστέρησε μεγάλως, ἐλαχίστας ἐφέτος δεικνύον διαθέσεις πρός χρορευτικὰς διασκευάσεις. Τὸ διὰ τὴν ἡγεμονόπαιδα πένθος δικαιολογεῖ ἀρκούντως τὰς κυρίας, πρόκειται μάλιστα ἡ ἀπὸ τῶν χορῶν ἀποχὴ ὡς μεγάλη ἐνδείξις τῆς εὐαισθητοῦ γυναικείας ψυχῆς.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Ἄτυχῆς οἰκογένεια συνισταμένη ἐκ μητρὸς καὶ τεσσάρων μικρῶν τέκνων μαστιζέται ὑπὸ φρικτῆς καὶ ὀδυνηρᾶς δυστυχίας. Ὁ σύζυγος παραφρονήσας εὐρίσκειται πρὸ τριμηναίᾳ ἐν τῷ φρενοκομείῳ. Αἱ φιλάνθρωποι τῆς πόλεώς μας θὰ λάβωσι βεβαίως ὅσον διὰ τὰς δυστυχίας αὐτὰς ὑπάρξῃσι. Ὅσαι αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐν πλούτῳ, εὐτυχίᾳ καὶ ἀφρονίᾳ τρωτῶν ἐορτάζουσι τὴν ἀπόκρεω, ἅς ἐνθυμηθῶσι καὶ τὰ δυστυχῆ ταῦτα καὶ μετὰ δακρύων αἵματος ζητοῦντα παρὰ τῆς μητρὸς των ἄρτων ταλαίπωρα πτωχά.

Ἡ διεύθυνσις των εἶναι: Αἰκατερινή Χατζεπούλου. Ὅδος Κολοκυνθοῦς ἀριθ. 34.

ΠΡΟΕΚΤΑΣΙΣ ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΥ

Ὁ ρέκτης διευθυντῆς τοῦ τροχιοδρόμου Ἀθηνῶν-Φαλήρου μᾶς ἐπεφύλασεν ἐκτάκτους διὰ τὸ θέρος καὶ τὴν ἄνοιξιν διασκευαστικὰς ἐκδρομὰς. Δὲν παρίσταται πλέον ἀνάγκη νὰ μετοικήτε εἰς τὸ Φάληρον διὰ νὰ ἀναπνέτε καθαρόν θαλάσσιον ἀέρα.

Ἐπιθάνετε τοῦ τροχιοδρόμου ἐκ τῆς πρὸ τῶν ἀνακτόρων πλατείας, ἀντὶ δὲ ὡς συνήθως νὰ κατέλθητε εἰς τὸ Φάληρον, ἐξακολουθεῖτε τὸν δρόμον σας μέχρι Πειραιῶς, μετὰ ὀλόκληρον τὸν παραθαλάσσιον γύρον τῆς Καστέλλας, ὅστις ἀποτελεῖ ὠραιότατον, μαγικώτατον καὶ υγιεινιώτατον περίπαιον. Διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου μετὰ ἐλαχίστην δαπάνην ἐπανερχέσθε εἰς τὸν οἶκόν σας, ἀνθηρόταται ἤδη, μετὰ ῥοδίονους παρειάς, ζωογονημέναι πρῶτιστα ἐκ τοῦ λαμπροῦ τῆς Καστέλλας ἀέρος καὶ ἐκ τῆς κανονικῆς κινήσεως τοῦ τροχιοδρόμου καὶ ἐκ τῆς θεαματικῆς ἐν ταῦτῷ ἀπολαύσεως, ἣν διὰ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης ἀπελαύσετε.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ὑφειλομένον εἰς τὸν φιλοπόροδον καὶ φιλελληλικιώτατον δι-

ευθυντῆν τοῦ τροχιοδρόμου Πειραιῶς-Φαλήρου, ὅστις τόσας καταβάλλει φροντίδας καὶ θυσίας ὥπως ἡ παλατεία τοῦ τροχιοδρόμου του εὐχαριστεῖται καὶ διασκεδάζει εἰς ἐλαχίστας καὶ ἐντελῶς ἀναξίνας λόγους, ὑποθαλλομένη δαπάνας.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Καθαρισμὸς ἀργυρῶν σκευῶν καὶ κοσμημάτων. Εἰς ζέουσαν διὰ λυσιπυρίας (partie) βυθίζετε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὰ ἀργυρὰ σκεύη, μετ' ὃ καὶ τρίβετε αὐτὰ διὰ μαλακοῦ δέρματος.

Ὡς καθαρίζονται οἱ σπόγγοι. Ἀφήνετε καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὸν σπόγγον σας νὰ μουσευθῇ ἐντός-θροῦ, καὶ τὴν ἐπύριον ἀπὸ ἀποστρίψετε καλῶς, τὸν βυθίζετε εἰς χλιαρὸν ὕδωρ καὶ μετὰ ταῦτα εἰς ψυχρὸν. Οὐδέποτε σαπουνίζετε τοὺς σπόγγους σας.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Γλυκίσμα τῶν Ἀπόκρεω. Θέσατε ἐντός πυλίνης χύτρα, ἐπὶ ἐλαφροτάτης πυρᾶς τὸ ἀκόλουθον μίγμα: Κτυπάτε 12 αὔγα μετὰ 170 ὄρ. ζάχαριν φιλοκοπανισμένην εἰς ταῦτα προσθέτετε 70 ὄρ. ψύχαν ἀμυγδαλῶν καθαρισμένων καὶ καλῶς κοπανισμένων, ἕν ποτήριον γάλακτος, τὸ ὄξυ ἐνὸς πορτοκαλίου, ἕν ποτηράκι ροῦμι, 130 ὄρ. βούτυρον καὶ 130 ὄρ. φαρίαν γαλλικὴν. Ἐργασθῆτε ὅλα μαζῆ μέχρις ἐντελοῦς συσσωματώσεως καὶ θέσατε ἐπὶ ἐλαφρᾶς πυρᾶς ἀναμειγνύουσα πάντοτε, μέχρις οὗ ὀσθή σχεδόν. Ἀλοιψάτε τὴν φόρμαν σας μετὰ βούτυρον φρέσκον, ἐπιπάσατε μετὰ χονδρὴν ζάχαριν, χύσατε τὸ μίγμα σας ἐν αὐτῇ καὶ στείλατε το εἰς ψυγρὸν μέτρον.

ΜΥΡΑ, ΣΑΠΩΝΕΣ, ΜΑΛΑΚΤΙΚΑ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

ΚΛΑΡΑΣ ΣΤΙΝ'Η

8 Ὅδος Νίκης ἀριθμὸς 8.

Τώρα ὅτε αἱ ἐσπερίδες καὶ οἱ χοροὶ καὶ αἱ ἀγρυπνίαι κουράζουσι τὸ πρόσωπον, μαραινῶσι τὴν ἀγαθότητά του, καὶ καταστρέφουσι τὴν ζωογόνον ζωηρότητα αὐτοῦ, ζητήσατε πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸ εἰς τὴν προτέραν λαμπρότητα του, παρὰ τῆς κ. Κλάρας Στίν'η. Πᾶς αὐτῇ εὐρίσκειτε σάπωνας θαυματουργούς, ἀρώματα καὶ μύρα ἐλκετοτάτης ποιότητος, ὀδοντοτρίμματα, αλοιφάς, τέλος κόσμον ὀλόκληρον καλλωπισμοῦ.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Ν. Κ. ΠΕΠΠΑ

Ὅδος Στραίου

Οὐδαμῶς ἄλλοῦ εὐρίσκειτε ἐκλεκτότερα εἶδη εἰς τιμὰς μετριωτέρας. Ρινόμακτρα ποιότητος ἀρίστης, περικημίδες ὠραταὶ καὶ στερεαί, ταινίαι, βελούδα, τρίχαπτα, ἄνθη, κεντήματα, καὶ πάντα τὰ τοῦ κεντήματος εἶδη. Διὰ τοὺς κυρίους περιλαίμακα καὶ περιχειρίδια ἐκ λινοῦ ἀγγλικοῦ, ράβδοι κομψόταται, ὀμπρέλαι καὶ πάντα τὰ μικρὰ παραρτήματα τὰ συμπληροῦντα τὴν ἀνδρικήν, γυναικείαν καὶ παιδικὴν ἀμφίεσιν. Τιμὰὶ μυθωδῶς εὐθηνά.

ΓΑΛΑ παχύτατον καὶ ἄδολον, νοπὸν βούτυρον γευστικώτερον κρέμας καὶ ὡς τῆς στιγμῆς εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον Γιαννιτῆζου. Ὅδος Πραξιτέλους ἀριθ. 5.

ἰατρὸς ἐγένετο πελιδνός καὶ σχεδὸν ἐπιπτε, τὸσον ἐφάνη ταραχθεὶς ἐκ τῆς ἀνακοινώσεως ταύτης. Ὁ νέος ἐνόησεν ὅτι ἀκουσίως του διὰ τυχαίας συμπτώσεως ἀνέξισσε πληγὴν μὴ ἐπουλωθεῖσαν ἐτι καὶ ἐλυπήθη διότι ἔβλεπε τὴν μεγάλην ταύτην καρδίαν.

Τὴ σημαίνει, εἶπεν ὁ ἰατρὸς μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν. Ἡ ἐκδίαισις ἀνήκει εἰς τὸν Θεὸν μόνον. Καθῆκόν μου εἶναι νὰ σώσω τὴν γυναῖκα αὐτῆν. Καὶ ὄντως μετὰ δύο ὥρας εὐρίσκειτο παρὰ τὸ πλευρόν τῆς ἀσθενούς, ἧς ἡ θέσις εἶχεν ἐτι δαινωθῆ. Ἡ αὐτῆς ἐπνίγετο.

Ὁ ἰατρὸς δ' ἐνὸς μόνον βλέμματός ἐνόησεν ὅτι ἡ καταστροφὴ ἐπέκειτο ἄφρακτος. Ἐν μόνον μέσον τῷ ὑπελείπειτο ἐτι τῆς τραχειοτομίας. Ἡ ἀσθενὴς ἦτο ἐξηλωμένη, ὑποδασταζομένη ὑπὸ τοῦ Ροβέρτου μετὰ τὸν τράχηλον γυμνόν, τὸ στήθος προτεταμένον, τὸν θώρακα θαυμασίως διαγραφόμενον. Καὶ ὁ ἰατρὸς μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς γυμνότητος ταύτης ἀνεπώλει ἐκείνην ἧτις τὸσον σκληρῶς εἶχε προδώσει τὸν ἔρωτα καὶ τὸ ὄνομά του. Τῷ ἐφάνετο ὅτι τὸ σῶμα ἐκείνης εἶχεν ἀναστηθῆ, ὅτι εἶχεν ἐκείνην ὑπὸ τὸ βλέμμα του. Ἀλλὰ λαβὸν ὑστάτην ἀπόφασιν ἐπίεσε τὸν φάρυγγα τῆς πασχούσης καὶ διὰ μιᾶς τομῆς κατενεχθεῖσης ταχέως διὰ τῆς σμίλης ἔσχισε τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν κατὰ μήκος. Συριγγιὸς ἐλαφρὸς ἠκούσθη πάραυτα. Ἡ ἀσθενὴς ἀνέπνευσε. Ὁ ἰατρὸς ἐτοποθέτησε τότε ἐπὶ τῆς πληγῆς μικρὸν ἀργυροῦν σὺλῆνα καὶ ἤρξατο νὰ ἐπιδέη τὴν πληγὴν.

Πλὴν φεῦ! ἐντός λεπτῶν τινῶν ἡ ἀσθενὴς ἐπανῆλθε εἰς τὴν προτέραν τῆς κατάστασιν. Τὸ αἷμα καὶ τὸ πῖον ἔβρασαν τὴν ὀπὴν τοῦ σωλήνος. Ἐπνίγετο.

Ἀφῆνης οἱ παριστάμενοι ἐξέβαλον κραυγὴν φρίκης. Ὁ ἰατρὸς εἶχε κολλήσει τὰ χεῖρα ἐπὶ τῆς πληγῆς καὶ ἐφύσα ἀέρα εἰς τοὺς πνεύμονας τῆς ἰνσηκούσης.

Ὁ Ροβέρτος ἔσπευσε νὰ ἀποσπάσῃ τὸν ἰατρὸν ἀπὸ τὴν φρικτῶδη αὐτὴν δοκιμασίαν, ἀλλ' οὗτος τὸν ἀπώθησε δια κινήσεως ἀποφασιστικῆς καὶ ἠέρομου. Ἡ ζωὴ ἐν τούτοις ἐπανήρχετο εἰς τὴν δυστυχίαν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας αὐτὴ μὲν ἦτο εἰς ἀνάρρωσιν, ὁ ἰατρὸς Γερβαὶς ὅμως ἀπέθνησε, προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς μολυσματικῆς ταύτης νόσου. Ὡς στρατιώτης ἐπιπτεν εἰς τὸ παιδίον τῆς τιμῆς, ἐπιτελέσας μετὰ θρησκευτικῆς ἀφοσιώσεως τὸ καθῆκόν του.

Δὲν ἐδειλίεσε ποσῶς. Ὁ μέγας ἀνὴρ, ὁ περικλητὸς ἐπιστήμων, δὲν ἐσκέφθη κἄν ἐὰν ἡ θυσία του ἦτο ὠφελίμος, ἐὰν ἡ σωτηρία τῆς ἀθλίας ταύτης ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἐκθέσῃ τὴν ἰδικὴν του εἰς προφανῆ κίνδυνον.

Ἡ ἀγωνία του ὑπῆρξεν ἠτυχος, ἤριμος, καὶ τὸ μεδίαιμα δὲν ἐσθέσθη σχεδὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου του. Παρὰ τὸ προσκεφαλαίον του, ἀηλιπισμένη, ἀλλὰ μετὰ ὀφθαλμούς στεγνοὺς, ὡς ἐὰν δὲν ὑπῆρχον δάκρυα, δυνάμενα νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν αὐτὴν ὑπέμετρον λύπην, ἡ μήτηρ του ἠγρύπνει. Ὁ Ροβέρτος ἔμενον ἐπίσης παρὰ τὸ πλευρόν τῆς ἀδυνατῶν νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

Καταπράνον τὴν λύπην σου, φίλε μου, ἔλεγε χαμηλοφώνως ὁ θνήσκων. Τὴ εἶναι εἰς ἄνθρωπος ὀλιγώτερον ἐπὶ τῆς γῆς; Δὲν πρέπει δὲ νὰ κλαίης, διότι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀποθνήσκει ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός του. Μετὰ ταῦτα νεύσας εἰς τὴν μητέρα του νὰ πλησιάσῃ καὶ λαβὸν εἰς τὴν πυρέσσουσαν χεῖρά του τὴν χεῖρα τῆς εὐγενούς ταύτης γυναικὸς ἔθεσεν αὐτὴν εἰς τὴν τοῦ Ροβέρτου.

Μητέρα! εἶπε, σοὶ ἀρίνω δεύτερον υἱόν. Ἐνίσχυσον αὐτόν, ὡς μετ' ἐνίσχυσας πάντοτε. Ἀγάπα τον, ὡς μετ' ἠγάπας. Ἔχει μαζῆσαν ἀνάγκην ἢ ἐγὼ τῆς ἀγάπης σου, διότι εἶναι δυστυχέστερός μου. Στρέφω δὲ πρὸς τὸν Ροβέρτον τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν του εἶπε: Ροβέρτε! Πίστευσόν με. Ἐὰν θέλῃς νὰ λησμονήσῃς, ἐπιδόθητι εἰς τὴν ἐργασίαν. Εἶναι ἡ ἀρίστη θεραπεία, εἶναι ἡ σωτηρία σου... Ἡαὶ δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὰ ἐν σωρῷ ἐψόφμενα ἐπὶ τῆς τραπέζης χειρόγραφα του προσέθηκε χαμηλοφώνως: Ζήτησε ἐκεῖ... Ὅταν ἐγὼ δὲν θά εἶμαι πλέον. Θὰ εὖρης ἴσως καὶ καλόν... δι' ἐσέ... Ἡθελον νὰ φωτίσω... τὴν διάνοιάν σου ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου... Ἀλλὰ δὲν ἔχω καιρὸν.

Ἡγέρθη τότε ἐν ὑπερτάτῃ ἀγωνίᾳ καὶ περὶ τὸν τράχηλον τῆς μητρὸς ἔδωκεν αὐτῇ τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετιστήριον ἀσπασμόν. Ἐπειτα τὸ σῶμά του ἀναίσθητον καὶ ἄκαμπτον πλέον ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Ἦτο νεκρός.

Ὁ Ροβέρτος Δερὸς συνημορφώθη μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας εἰς τὰς τελευταίας ὀδηγίας τοῦ ἰατροῦ.

(ἀκολουθεῖ).